

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΜΟΗ

Προπληρωτέα

Εν Ελλάδι Δρ. 10
Εν τη αλλοδαπή Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΠΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Εν τῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον (ἐκκλησία, ἱστορία). Αἱ κόραι τῶν νήσων (σελίδες ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου) ὑπὸ Σ. Κ. ΠΑΓΑΝΕΑΗ.
- Τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου ὑπὸ Γ. Α.
- Ἔργα καὶ ἡμέραι ὑπὸ Α. Γρ. Κ.
- Ἑβδομάς.
- Ἡ Ἀφελῆς (μυθιστορία τῆς Henry Gréville) μετὰφρασίς ὑπὸ Κ.
- Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις συντόμως ἐκφερόμεναι χάριν τῶν πολλῶν, ὑπὸ Κ. Σ. ΚΟΝΤΟΥ.
- Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.
- Βιβλιογραφία.
- Παρακθάσεις, ὑπὸ Γ. Μ. ΔΑΜΒΕΡΙΝ.
- Δημοσιὰ ὑγείας (τὸ περὶ δαμαλισμοῦ Νομοσχέδιον. Τὰ προφυλακτικά κατὰ τῆς ἀσιατικῆς χολέρας μέσα) ὑπὸ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ ΟΥΡΝΕΤΑΙΝ ἀρχιτροῦ.
- Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων.
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις — Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

(13 Ἰανουαρίου)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Τοῦ τελώνου καὶ φαρισαίου. [Ἐρμούλου καὶ Στρατοῦκου, μαρτύρων ἀθλητῶν ἐπὶ Λυκίου τοῦ 314].

ΙΣΤΟΡΙΑ 1822. Οἱ ἐν τῷ Ἀκροκρήνην πολιορκούμενοι Γούρκοι, ἀπολέσαντες, πᾶσαν ἐλπίδα καὶ μάτην ἀναμεινάντες ἐπικουρίας ἰδέθησαν νὰ παραδώσωσι τὴν Ἀκρόπολιν, τὰ ὄπλα τῶν καὶ τὴν κινήτην περιουσίαν τῶν, πλὴν δύο ἰνδομακίων καὶ ὀλίγων χρημάτων, ἀπὸ τὸν ὄρον νὰ ὀδηγηθῶσι διὰ πλοίου οὐδετέρας σημαίας εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Οἱ 150 ὄμοι Ἀλβανοὶ τῆ συνεργίᾳ τοῦ Πλαπούτα καὶ τοῦ Πανουργιᾶ μετὰ τῆς ἀποσκευῆς τῶν καὶ ἐπέβησαν τισσάρων Ἑλληνικῶν πλοίων. Ἐξ αὐτῶν ὄμοι ὀλίγοι ἐσώθησαν τῶν μὲν καταποντισθέντων, τῶν δὲ φουεθέντων.

ΑΙ ΚΟΡΑΙ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ

(Σελίδες ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου)

Ἐν τῷ ὄρμῳ νήσου τινὸς τοῦ Αἰγαίου μικρὸν ἱστοφόρον πλοῖον σαλεύεται ἐπ' ἀγκύρας. Διὰ τῶν στενῶν σανίδων τῶν ἐνοσῶν μετὰ τῆς ξηρᾶς τὸ ἔτοιμον πλοῖον εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται ἀναμιγνύμενα καὶ γυναῖκες, δέμα στρογγύλον φέρουσιν ὑπὸ μάλης καὶ τὰς ὄψεις περιλῦποι. Ὁ πλοίαρχος, σκαιὸς τοῦς τρόπους καὶ τὴν φωνὴν ἀγριος, ἀλλ' ἀγαθότατος κατὰ βάθος, βοᾷ παροτρύνων τοὺς ἐπιβάτας νὰ σπύσωσιν. Ὁ ἀνεμος πνέει οὐριος. Τὸ ἑσπέρας θὰ παρακάμψωσι τὰς καβοκολόναις, τὸ πρωὶ εἰσέρχονται εἰς τὸν Πειραιᾶ. Γρήγορα, ἐπαναλαμβάνει ὁ πλοίαρχος, καὶ ἐν τῇ ὄρμῃ τῆς προτροπῆς μικρὰ βλασφημία ἐξέρχεται τῶν χειλέων τοῦ ἀνυπεμονοῦντος καὶ ἀεικινήτου πλοίαρχου.

✱

Ἡ βροντώδης τοῦ καπετάνιο παρότρυνσις ἐπέτεινε τὴν κίνησιν. Ἀπὸ τῶν ἐσχατιῶν τῆς παραλίου κομπούλεως φαί-

νεται ἐρχομένη πληθὺς γυναικῶν, μετὰ παιδιῶν μικρῶν καὶ τινῶν γερόντων. Προπέμπουσιν ἀγαπητὰ τῶν οἰκογενειῶν μέλη, πρώτως ἐκπατριζόμενα ὅπως ἀναζητήσωσιν εἰς τὰ ξένα, διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς τιμῆς, τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως καὶ μικρὰ χρηματικὰ ἐρόδια προωρισμένα διὰ τοὺς γέροντας γονεῖς καὶ τ' ἀνήλικα τέκνα. Μετ' ὀλίγον ἡ κόρη τοῦ Αἰγαίου ἀποχωρίζεται πλέον τῆς μητρὸς τῆς, καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει ἐὰν θὰ τὴν ἐπανίδῃ ποτέ, πότε καὶ πῶς. . . Ὁ κόσμος εἶναι θάλασσα μετὰ πολλοὺς σκοπέλους καὶ κινδύνους. Ἐντὸς αὐτῆς ναυαγεῖ ὁ ἔμπειρος ναύτης. Ὡ! ἂς προστατεύσῃ τὴν ἀθώότητά σου ἡ Πρόνοια, τρυφερόν πλάσμα οὐδέποτε εἶχες ἀνάγκην θερμότερας προσευχῆς καὶ πεποιθήσεως ἢ ἦδη ὅτε, ἀποστερουμένη τῆς μητρὸς καὶ τῶν συμβουλῶν τῆς, ῥίπτουσαι μόνη εἰς τὸ ταραχώδες πέλαγος, ὅπερ λέγεται ζωή.

✱

Ἐν τούτοις ἡ πυκνὴ συνοδεία ἀφίκετο εἰς τὴν ἀκτὴν. Ὁ πλοίαρχος, προλαμβάνων τὴν σκόπιμον τῶν μητέρων ἀναβολὴν, διατάσσει νὰ λυθῶσι τὰ πρυνήσια. Οἱ ναῦται ὁρμῶσιν ἐπὶ τὸ ἔργον, ἐνῶ μητέρες, κόραι, παιδιὰ καὶ γέροντες πυκνοῦνται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγραίνονται ἀκουσίως. Ἀρχονται τὰ συγκινητικὰ ἐκεῖνα προανακρούσματα τῶν ἀποχαιρετισμῶν τὰ μικρὰ ἐπιμένουσι διὰ τὰς δοθείσας εἰς τὰς ἀδελφὰς τῶν παραγγελίας, αἱ μητέρες ἐπαναλαμβάνουσιν, ἐν μέσῳ δυσχερῶς καταστελλομένων λυγμῶν, συμβουλὰς μυριάκις λεχθείσας ἀπὸ τῆς πρωίας. Ἡ κόρη τῆς νήσου ἱσταται περιλῦπος ἐπὶ τοῦ χειλοῦς τοῦ πλοίου μετὰ λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μανδύλιον, μετὰ πλουστάτην βαμβακίην ἐσθῆτα καὶ ἀκομψὰ πέδιλα, ἀτενίζει μετ' ἐπιλωμένους ὀφθαλμοὺς τὴν μητέρα, τὸν πάππον, τοὺς ἀδελφοὺς· πλανᾷ τὸ ὄμμα τῆς πρὸς τὸν οἰκίον, ἔνθα ἀνετράφη καὶ ἔπαιξε. . . Ἀγίαι συγκινήσεις τῆς πατρικῆς στέγης καὶ τίς δύναται ποτε νὰ σὰς περιγράψῃ!

✱

Συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι ἔστησαν ἤδη ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας. Αἱ μητέρες ἐκτείνουσι πρὸς τὰς θυγατέρας τὰς χεῖρας, αἱ κόραι μάτην πειρῶνται νὰ δρᾷσωσι τὰς μητρικὰς χεῖρας. Εἶναι μικρὸν τὸ διάστημα. Τῆς «Παναγίας» τὸ ὄνομα ἐπικρατεῖ ἐν μέσῳ τῶν ἡχηρῶν θρήνων τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Χεῖρες καὶ μανδύλια σείονται ἤδη ταχύτερον τοῦ συνηθούς. Τὸ πλοῖον ἀπεμακρύνθη τῆς ἀποβάθρας, τὰ ἱστία ἀναπετάννυνται, εὐρέως, ἡ δὲ πρῶρα σχίζει τὴν θάλασσαν ἐν μέσῳ ἀφροῦ καὶ συριγμῶν. Μετ' ὀλίγον τ' ἀντικείμενα θὰ σκοτισθῶσι ἡ μήτηρ, ὁ γέρον πατήρ δὲν θὰ διακρίνῃ πλέον τὴν κόρην, οὐδ' αὐτὴ

τὴν μητέρα κλαίουσιν καθ' ὅσον φεύγει τὸ πλοῖον. Ἰστάτη ἀκούεται ἐν τούτοις καὶ ἠνωμένη ἀπὸ τοῦ πλοίου φωνή: «ἔχετε ὑγείαν». Ἡ ἀπόγαιος αὖρα φέρε εἰς τὰς ἀναχωρούσας τὴν εὐχὴν τῶν γονέων ἀφιερῶντων τὰ τέκνα τῶν εἰς τὴν θείαν προστασίαν. «Νὰ σὰς φυλάττῃ ἀπὸ τοὺς κακοὺς δρόμους ὁ Θεός», εἶναι ὁ ἔσχατος λόγος ἐν ὁ ἀνεμος φέρε εἰς τὸ πλοῖον. Ἀλόγος πλήρης ἐννοίας.

✱

Τὸ οὐριόδρομον πλοῖον ἠφανίσθη ἤδη ὀπισθεν τοῦ μικροῦ τοῦ ἔρμου ἀκρωτηρίου. Ὑπέστρεψαν περιλῦποι αἱ μητέρες εἰς τοὺς οἴκους, ἔνθα πᾶσα γυνίκα καὶ πᾶν ἀντικείμενον ἀνεκάλει τὴν ἀναχωρήσαντα κόρην. Ἐπὶ τινὸς σανίδος φαίνονται τὰ εἰκονίσματα μικρὰ κανδήλα καὶ αἰετὶ ἀδιαλείπτως πρὸ αὐτῶν, τὸ δὲ ἑσπέρας ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀλιέως προσέχεται συμπασσα ζητοῦσα τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἐπαύριον καὶ εὐχαριστοῦσα Αὐτὸν διὰ τὰ δοθέντα κατὰ τὴν ἡμέραν ἀγαθὰ. Ἡ μήτηρ ἐγείρει ὑγροῦς πρὸς τὰς εἰκόνας ὀφθαλμοὺς, ὁ δὲ λογισμὸς τῆς λέγει τὸ πᾶν χωρὶς νὰ λαλήσωσι τὰ χεῖλη τῆς. . . Εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ ἀφιερῶ τὸ ἀγαπητὸν τῆς καρδίαν τῆς τέκνον. Ὡ! ἐπανέβη ἀρὰ γέ ποτε; λέγει μετὰ πενιγμένην φωνὴν ἡ ταλαίπωρος μήτηρ. Ὁ νοῦς τῆς, ἀπειρὸς τῶν ἀληθῶν, τῶν ἀνεπανορθῶτων δυστυχημάτων, ὑπελάμβανεν ὅτι ἡ δεινότερα τῶν συμφορῶν εἶναι ὁ θάνατος. Ἡ περιλῦπος μήτηρ δὲν ἠρώτα τὰς εἰκόνας πῶς θὰ ἐπανέβη τὸ τέκνον τῆς, ἀλλ' ἀπλῶς ἐὰν θὰ ἐπανέβη. Ὅμοιαι αἱ κόραι τῶν νήσων πρὸς τ' ἀποδημητικὰ ἐκεῖνα πτηνὰ τὰ καταλείποντα τὰς φωλεὰς καὶ τὰ δάση τῶν ὅπως ἀναζητήσωσιν εἰς ξένα κλίματα τὴν τροφήν τῶν, ἀπέρχονται καὶ αὐταὶ εἰς ξένα καὶ ἀγνώστους πόλεις, τὸν ἄρτον τῆς ἡμέρας ζητοῦσαι καὶ τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀνακουφίσωσι τὰς ἀδυσωπήτους τῆς πενομένης οἰκογενείας ἀνάγκας. Εἰς τὰ δάση καὶ τὰς κοιλάδας ὁ κυνηγὸς ἀπειλεῖ διὰ τοῦ πυροβόλου τὰ πετεινά, ἀλλ' εἰς τὰς πόλεις, ὁ ἀνὴρ ἐκτείνων πανούργου καὶ ἀπάτηλους ἰξοὺς παγιδεύει τὴν ἀθωότητα τῆς κόρης· τοῦλάχιστον ἐὰν τὴν ἐφόνευε; . . .

✱

Τὸ πλοῖον φέρον τὸ ἀνθρώπινον φορτίον σχίζει ταχέως τὴν θάλασσαν. Μικρὸν κατὰ μικρὸν λυεταὶ ἡ βαθεῖα τῆς κόρης μελαγχολία· τῆς σεμνῆς πατρικῆς ἐστίας αἱ ἀναμνήσεις ὑποκρινόμεναι ἐκ θελκτικῶν προσδοκιῶν καὶ ἐλπίδων. Ὡ! ἰδὲ τὴν Ἀθήνα ἡ κόρη· τὴν πόλιν τῶν θαυμάτων, ὅπου ἡ νύξ εἶναι ἡμέρα, ἔνθα λαμπρὰ πανηγύρεις ἀπασχολοῦσι διαρκῶς τὸν λαόν. Ὡραὶ κυραὶ καὶ κύριοι διαγκωνίζονται εἰς τὰς ὁδοὺς, λαμπρὰ καταστήματα πα-

ρατάσσουσι μυθικούς πλούτους εις τὰ δμακατα του εκπλήκτου διαβάτου. Φάλαγγες στρατιωτών ελαύνουσι τὰς οδοὺς ἢ χροῦσιν αἱ μουσικαί, διέρχεται ὁ Βασιλεὺς, ἢ Βασίλισσα, τὰ βασιλόπουλα. Τῆς φαντασίας ἢ πτῆσις μεγαλοποιεῖ τὴν προσδοκίαν τῆς ἀπειροῦ κόρης βρεμβαζούσης κατὰ τὸ προσήνεμον μέρος τοῦ πλοίου. Τὸ λιτὸν φαγητόν, ὅπερ τῆς μητρὸς ἢ πρόνοια ἐκρυφεν εἰς τὸ βάθος καλαθίου τινός, ἐπέτεινε τὴν προσεφλουμένην χαρὰν τῆς ἐπαύριον ἄχρις οὗ ἡ ἐπέλθοῦσα νύξ ἐπεράτωσε τὰ ὄνειρα τῆς ἐγγηγορέως. Ἐξητήθησαν τότε οἱ μπόγοι ἐκάστη κόρη ἔλαβεν ἐκεῖθεν μικρὸν τι σαλάκι, μόνον περιουσίαν μετὰ τῶν ὀλίγων ἐσρωρῶν τῆς, ἐτυλίχθη ἐντὸς αὐτοῦ, προσνηχθῆθερμῶς κατὰ τὴν εὐσεβῆ καὶ ὠραίαν συνήθειαν ἣτις ἐκλείπει δυστυχῶς ὁσημέραι! ἐπεκαλέσθη κατ' ἔθος τὴν Παναγίαν, ἀνεμνήσθη ὅτι χθὲς αὐτὴν τὴν ὄραν ἦτο ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγη, μὴ τὴν μητέρα, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς, ἔκλαυσεν εἰς τὴν προσφιλῆ ἀνάμνησιν καὶ κατεκλίθη, λικνίζομένη ὑπὸ τοῦ κόματος. Ὁ κόπος καὶ αἱ συγκινήσεις τὴν κατέβαλον. Ὀνειρεύετο ὅτι ἔγεινε μεγάλη κυρία, ὅτι μετεκάλει παρ' ἐκυτῆ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀδελφούς τῆς, πλοῦσι αἱ εἰς φιλοστοργίαν καὶ χρήματα, ὅτι ἐσπουδαίε τοὺς ἀδελφούς καὶ ἠσφάλιζεν εὐτυχῶς εἰς τοὺς οἰκείους τῆς γῆρας. Ὅτε δὲ ἡ ἰσχυρὰ τοῦ πλοῦτου φωνὴ δίδοντας διαταγὴν ναυα, διέκοπεν αὐτῆς τὸ θελητικὸν ὄνειρον, ἔλειπεν ἐν τάχει τοὺς ὀφθαλμούς διώκουσα τὴν συνέχειαν τῆς τερπνῆς ὀπτασίας. Ἄς μὴ μειδιάσῃ ὁ ἀναγνώστης. Ἦτο νέα τι παράδοξον ἐὰν ἦτο ὄνειροπόλος μήπως τάχα τὸ ὄνειροπολεῖν εἶναι τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς οἰκονομικῆς εὐκλείας ἢ τοῦ πλοῦτου; Καὶ τίς νέος δὲν ἐτράφη μὴ θεσπέσια ὄνειρα, εἴτε ἀγρότης, εἴτε ναύτης, εἴτε βανναυσουργός, εἴτε πρίγκιψ;

Οὐδέποτε διήλθε ταρῶδες ἔραρον νύκτα. Ἡ τρικυμία ἦτο εἰς τὴν ψυχὴν τῆς καὶ ὄχι εἰς τὴν θάλασσαν. Πόσον ἦτο εὐτυχῆς ὅτε δὲν εἶχε πόθους οὔτε ἐλπίδας ἀναπερωθεῖσας!... Τὸ πλοῖον ἐν τούτοις, ὠθούμενον ὑπὸ σταθεροῦ ἀνέμου, ἐτρεχε πάντοτε. Ἀπὸ τὸν ναυτοπαῖδα ἔμαθεν ὅτι προσήγγιζον εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἢ δὲ καρδία τῆς ἀνεκτύπησε σφοδρότερον. Ἐφ' ὅσον ἐβραχύνετο ἡ ἀπόστασις, κατὰ τοσαύτον ἤξανεν ἡ περιεργία, καὶ ὅτε αἱ πρῶται τοῦ Φαλήρου οἰκίαι ἐπεφάνησαν πόρρωθεν σύγχευμένως, σχεδὸν ἐλιποθύμει ἐξ εὐδαιμονίας καὶ προσδοκίας. Νὰ ἡ Ἀθήνα ἀνεφώνησεν. Ἐμελαγχόλησε μαθοῦσα ὅτι ὁ λευκὸς ἐκεῖνος ὄγκος δὲν ἦτο ἡ Ἀθήνα, καὶ μάλιστα ἐπανελάβε τὴν προτέραν ζωρήτητα, ὅτε εἰς τὸ βάθος τῆς ἀττικῆς λεκάνης διεγράψαν αἱ πρῶται τῶν Ἀθηναίων οἰκοδομαί. Προσῆγγιζε τέλος εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας! Ἐβλεπε τὴν πόλιν τῶν στοχασμῶν καὶ τῶν πῶθων τῆς ἠγνοῖε τὰ κάλινα ὅτι τὰ ὠραιότερα πράγματα δὲν εἶναι πάντοτε τὰ καλλίτερα. Ἀπροσδόκητον κώλυμα ἠ-

ξῆσε τὴν ἀνυπομονησίαν τῆς ὁ ἀνεμος ἐκόπασεν αἰφνης, τὰ δὲ χαλαρωθέντα ἰστίαι δὲν ἐπτόρουν πλέον τὸ καίρι. Ὁ πλοῦταρχος ὠρῦστο, ἀπαξ δὲ μικροῦ δεῖν ἔβρουσε τὸν ναυτοπαῖδα. Ἄλλ' ὅτε ὁ ἥλιος ἔδυσ ὄπισθεν τῶν βουνῶν τῆς Μεγαρικῆς, λεπτὴ κῦρα ἐκίνησε τὸ καθηλωμένον πλοῖον, ὅπερ ὠθούμενον ἐλαφρῶς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς κωπηλασίας κατῴρθησε νὰ συρθῆ ἄχρι τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς. Ἡ προκεχωρηκυῖα ὄρα δὲν ἐπέτρεπε τὴν εἰς τὴν ξηρὰν ἀποβίβασιν, οἱ δὲ ἐπιβάται διενοκτέρευσαν ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ἐκοιμήθη ὑπὸν διακεκομμένον καὶ ἀνήσυχον. Ἡ περιεργία τὴν ἐπιγε. Τὴν ἐπαύριον ἀπέβη εἰς τὸν Τζελέπη, ἠκολούθησε προσδύτιδά τινα γνῶμιον καὶ ἀφίκετο εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου κατ' ἠν ὄραν ἡ μηχανὴ ἐκυλίετο πρὸς τὴν δεξιαμένην. Τὸ βαπόρι τῆς ξηρᾶς τὴν κατέπληξε. Μετ' ὀλίγον ἀνήρχετο πρὸς τὰς Ἀθήνας. Ἐφθασε, κατῆλθεν εἰς τὸν σταθμὸν, ἔλαβεν ὑπὸ μάλης τὸν μπόγον, ἀνῆλθε μετὰ τῆς duègne εἰς ἐν σιδηροδρομικὸν λεωφορεῖον, κατῆλθε παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας τραπέζια ἐκεῖθεν μετὰ τῆς ὁδηγοῦ τῆς εἰς φιλικὸν τινα οἶκον παρὰ τὸ Γεράσιον. Καθ' ὁδὸν ἔχρινε κατὰ γράμμα ἢ διέλευσις τάγματός τινος στρατοῦ μετὰ τῆς μουσικῆς ἐκορυφώσε τὴν ἐκπληξίν τῆς καὶ ταύτην ἡ συρροὴ καὶ τὸ τάχος τῶν ἀμαξῶν, ὡς τότε ἔβλεπε κατὰ πρῶτον. Ἐν τούτοις ἀφίκετο εἰς τὸ κατάλυμα ἢ γρατεῖα ἐκρούσε τὴν θύραν, ἣτις ἠνοιχθῆ ἢ δὲ κόρη εἰσῆλθεν ἐντὸς πλήρης συστολῆς, ἀγνόητος καὶ δειλιάς.

Ἄλλ' ὁ οἶκος ἐκεῖνος ἦν οἶκος ἀπολείας. Οὔτε ἐπινοοῦμεν οὔτε υπερβαλλόμεν ἀσχημίας, ἀγνώστους τῶς ἐν τῇ ἀγγῆ ἡμῶν κοινωνίᾳ. Ὁ οἶκος ἦν καταγῶγιον ἀναισχυντίας. Παρακαλῶ τοὺς σεμνοτύπους νὰ μὴ προσποιηθῶσιν ἀγανάκτησιν ἢ ἐκπληξίν. Ἐὰν ἡ κοινωνία ἀνέχεται ἐν γνῶσει τὸ κακόν, δίκαιον εἶναι νὰ τιμωρηθῆ ἐκ τῶν συνεπειῶν τοῦ κακοῦ τούτου ἐὰν τὸ ἀγνοῖ, πρέπει νὰ τὴν φωτίσῃ τις καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς. Ἡ κόρη ὠδηγήθη, ἀγνοῖα τῆς, εἰς καταγῶγιον. Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ ἐμορφώθη ἀπὸ τινος ὑποσάθμῃ τις ἀκούσα ἀνεπίφθονον ἐπάγγελμα. Ἀποπλανᾷ τὰς κόρας, ἐκτείνουσα καὶ ἄχρι τῶν ἐπαρχιῶν τὰς βδελυρὰς αὐτῆς προσπαθείας. Ἐπὶ τῇ προφάσει εὐρέσεως κρῖσιμονος τύχης καὶ οἴκου ὀδηγεῖ εἰς τὸν ἠθικὸν θάνατον καὶ ἐξαπίνης ἀθάνα πλάσματα, ἀτινα θὰ ἐσώζοντο βεβαίως ἐὰν ἢ ἐπ' αὐτῶν ἀγρυπνία τῶν οἰκοδεσποτῶν ἦτο μείζων κατὰ καθῆκον. Σύμφων πέπλον ἐπὶ πάσης λεπτομερείας καὶ ἀρκούμεθα σημειοῦντες ὅτι εἰς τὰς πρῶτας ὀρυγὰς μαινομένου συρφετοῦ εἰσπηδήσαντος εἰς τὸ καταγῶγιον ἡ κόρη ἀπέδρα ἐντρομος, λαθούσα τὴν προσοχὴν τῶν ἔσω καὶ ἔξω φαυλοβίων.

Ἐκρούσε τὴν πρῶτην θύραν καὶ εἰσῆλθε. Γενναῖα ὑπῆρξεν ἡ φιλοξενία καὶ γεν-

ναίστεραι αἰσώθηροι συμβουλαί τῆς πτωχῆς γυναικός, ἣτις περιέβαλε τὴν κόρην. Τὴν ἐπαύριον ἐτοποθετήθη εἰς οἶκον τινὰ πλοῦσιον μεσίτον ἐκ τινος πόλεως τῆς Ἀνατολῆς ἐλθόντος ἐνταῦθα. Ἡ κυρία καὶ ὁ κύριος ἐφαίνοντο ἀξιολόγοι. Ἄλλὰ καὶ ἡ κόρη εὐφρόνησεν αἰδήμων καὶ ἀθροσάτη προῦκαλει ἀμέσως τὰς συμπαθείας τὴν ταχθεῖσαν ὑπηρεσίαν ἐξετέλει ἀκριβῶς καὶ προθύμως ἢ μαγειρίσσεια ἐφαίνετο ἐνθουσιασμένη (πράγμα ἀσύνηθες), ἡ κυρία ἐπίσης, ἀλλ' ὑπὲρ πάντας ὁ μάλλον εὐχαριστημένος ἐφαίνετο ὁ ἀφέντης.

Ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἡ κόρη ἀπέβαλε μέρος τῆς φυσικῆς αὐτῆς δειλιάς. Αἱ μικραὶ τῆς γειτονεῖας σχέσεις, περιοδικαί τινες ἔξω τοῦ οἴκου ἐπισκέψεις, ἀφηγήσεις ἢ ἐπεισόδια ἐκτυλισσόμενα πρὸ τῶν ἀπειρῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν, ἠδύνατο, χρόνον προέοντα, ν' ἀπειλήσωσι τὴν ἠθικότητα τῆς κόρης. Τοιοῦτος ὁμως κίνδυνος ἢ ἦτο ἀνύπαρκτος, ἢ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ἀπώτατος. Ἡ πτωχὴ κόρη ἠπειλείτο ἐγγύτερον, καὶ τὸ χεῖριστον ἠπειλείτο ὑποῦλως καὶ κρύφα. Ὁ οἰκοδεσπότης ἢ ἀκούσαστός τις καὶ διεφθαζόμενος, οὐδεμίαν ἔχων ἀρχὴν ἠθικὴν, οὐδὲν ἀξίωμα, οὐδεμίαν παιδευσίν πᾶσαν τὴν ἀξίαν αὐτοῦ ἐξήρει ἀπὸ βύραρον πλοῦτου ὑπόπτως συλλεγόντος εἰς τὸν βόρβρον τῆς πόλεως ἀφ' ἧς ἦλθεν. Ἡτένισε ἀκολάστως τὴν ἀθῶν ἐκείνην ὑπαρξίν ἦτο ἀπροστατεύτος, ἀδύνατος, καὶ πτωχὴ. Διὰ πάντα τίμιον ἀνθρώπον τοιαύτη κατάστασις θὰ ἦτο μία ἐπὶ πλέον σύστασις πρὸς προστασίαν διὰ τὸν μεσίτην ὄμως ἠν ἀπροσδόκητον ἐβῆμα. Εἶχεν ἀνάγκην νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀνίαν μίαν ἐβδομάδος εὐρέθῃ τὸ συμπαθὲς καὶ ἀσθενὲς ἐκεῖνο ἄθος πρὸ αὐτοῦ καὶ ἠπλωσε τὴν ἀκαθάρτον χεῖρά του ὅπως τὸ συντρίψῃ. Εἶχε χρήματα ἰδοῦ ἡ ὑπεράτη διὰ τὸν μεσίτην λογικῆ; Τί πλεῖστερον ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμῆσῃ, τίς ἠδύνατο νὰ ἀνιστῆ καὶ εἰς τὰς κτηνωδέστερας τῶν ἰδιοτροπιῶν του ἀφοῦ εἶχε χρήματα; Ἐν τῇ λέξει ταύτῃ ὁ βδελυρὸς ἐκεῖνος συνεκέντρον τὸ πᾶν, διότι τοιαύτας εἶχεν ἀρχὰς καὶ τοιαύτας ἐπέτρεψεν αὐτῶ νὰ ἔχῃ κοινωνία ἐξίπασμένη.

Ἡτένισε τὸ κατ' ἀρχὰς ἠδέως τὴν κόρην, καὶ βραδύτερον τὴν ἐθώπεσε πατρικῶς εἰς τὴν παρεῖαν. Ἡ ἐκπληξίς τῆς παιδὸς ἀπέβη βαθεῖα δι' αὐτὴν ὁ οἶκος δεσπότης ἦτο ὁ ἀφέντης. Ὅτε ὁμως ὁ ἄθλιος οὗτος ἐξετράπη, ἢ δὲ κόρη διὰ τῆς φυσικῆς ἀγχινοίας διέγνω τὸν κίνδυνον ὑφ' οὗ ἠπειλείτο, κατελήθη ὑπὸ φρίκης. Ἀλλὰ πρὸς τίνα ν' ἀποταθῆ; Γράμματα δὲν ἤξευρε συγγενεῖς δὲν εἶχεν ἔδω τίνα νὰ εἰδοποιήσῃ λοιπὸν καὶ πῶς νὰ γράψῃ εἰς τὴν μητέρα τῆς! Ἐσκέφθη νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν κυρίαν, ἀλλ' ἀνεστάλη ἐκ φόβου καὶ αἰδοῦς διενόηθη νὰ φύγῃ νύκτωρ. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἀπέλθῃ; Οἱ κακοὶ ἀνθρώποι ἐπέδρανον, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς, εἰς τὰς οδοὺς. Ἐὰν τὴν συνελάμβανον! Ἐνθυμήθη τοὺς γονεῖς τῆς, τὴν καλύβην τῆς, τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀσφά-

λεῖαν τοῦ χωριοῦ τῆς καὶ ἡ κόρη ἐθρήνησε πικρῶς.

Ἡ γυνὴ εἶχεν ἀπολεσθῆ. Ὅτε ἀνένησεν, ἀφῆθη εἰς τοιοῦτους φρικαλέους ὀλολυγμούς, ὥστε ἡ κυρία τῆς ἐσπευσεν ἐντρομος, ἀπὸ δὲ τῆς ὁδοῦ ὠρῆσαν εἰς τὸν οἶκον οἱ διαβήτες. Ὁ μεσίτης κατεγίνετο εἰς τὸ χρηματιστήριον ν' ἀπατήσῃ ἄλλους ὁμοτέχνους εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τὴν πώλησιν. Ἐν διαστήματι μίαν ἐβδομάδος ἡ νέα ἀπέβη πτώμα. Ἐρῶθρος κύκλος διεγράφη περὶ τὰ βλεφάρᾳ τῆς αἱ παρεῖαι ἐκοιλώθησαν, ἢ ὅπως ἐγένετο πελιδνή, καὶ ἀπλάνῃς ὁ ἀδίαλείπτως κλαίον ὀρθακλῶς. Ἐχαρακτερίσθη ὡς ὑποκειμένη εἰς πιθανὴν παραφροσύνην καὶ ἀπεπέμφθη τοῦ οἴκου. Ἡ ἀπελπισίς τῆς ἄλλως ἠνώχλει τὸν αὐθέντην.

Μικρὸν κατωτέρω τοῦ Διπύλου, ἐν μέσῳ τῶν περὶ δένδρων καὶ τῶν λαχανοκήπων ἐγείρεται πενυχρὸν κτίριον ὑπὸ τοῖγου κυκλούμενον καὶ ἀπρόσιτον ὅπως εἰς τὴν θέαν τῶν περιέργων. Δύο ἔτη μετὰ τὸ θλιβερόν ἐπεισόδιον, οὕτως νύξεις μόνον ἐπετρέπετο ἡμῖν νὰ δώσωμεν, ἄμαξᾳ ἀγοραῖα ὠδήγη εἰς τὸ δυσώμιον ἐκεῖνο οἶκημα τὸ φέρον τοῦ νοσοκομείου τὸ ὄνομα, γυναικῶν νεκρῶν ὑπὸ ἀστυνομικοῦ φύλακος συνοδευομένην. Πρῶτοι βυτίδες ἠδύνατο τὸ πρόσωπον τῆς γυναικός. Ἐν τῆς ὄψεως εἰς τὴν δύναμιν νὰ ψυχολογήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀθλίου πλάσματος, θὰ ἐπιθετο ὅτι οὐχὶ ἡ κραίπαλη καὶ τὸ ψιμμύθιον, ἀλλὰ τῆς συνειδήσεως ἢ ἀγωνία ἐμάχανε καὶ ἐρρυτιδῶσε τὸ πρόσωπον τῆς δυστυχῆς γυναικός.

Πένθιμοι συλλογισμοὶ ἀπησχόλουν τὰ δύο ἐν τῇ ἀμαξῇ ὄντα. Ὁ φύλαξ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχεν ἀπολέσει τὴν κόρην του, τὸ μόνον ὄν, ὅπερ εἶχεν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τὸ μόνον στήριγμα. Αὐτὴν ἐνεθυμῆτο ὁ δυστυχῆς καὶ στηρίξον ἀδίαλείπτως τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὴν ἀπαγομένην νεκρῶν γυναικῶν ἐζήτει συγγνώμην ἀπὸ τὴν σκιάν τοῦ τέκνου του ἐὰν ἡ τραυματισθεῖσα στοργὴ του διέπλαττεν εἰς πᾶσαν κόρην τῆς ἡλικίας αὐτῆς καὶ τὰ προσφιλῆ χαρακτηριστικὰ τῆς. Ἡ ἄλλη ἦτο κατὰ γράμμα ἀξιολύπητος ῥακενδύτης, καταβεβλημένη, βραγχῆ, μὲ τῆς ἀπώλυτου ἀπογνώσεως τὴν ἐκφρασιν ἐπὶ τοῦ πρόσωπου, ἐκίνοι τὸν ἔλεον καὶ τὸν οἶκτον τοῦ παρατηρητοῦ, ἐὰν ποτε ἤξιο ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς θέσεως του νὰ εἴψῃ περιφρονητικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Μαργδαληνῆς ἐκείνης, ἦν τοῦ ἀνδρός ἢ ἀσυνειδήσια εἶχεν ἀμετακλήτως κρημνίσαι εἰς τὸ ἠθικὸν βράχρον.

Ὁ κλητὴρ ἠσθάνθη ἐαυτὸν κατανοουόμενον. Ἐβλεπε καλῶς ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἐπάσχε βαθέως, ὅτι ἦτο λεία τῶν φρικωδέστερων ψυχικῶν ἀλγηδόνων, ὅτι ἐκ τοῦ λάργυγος αὐτῆς ἐξῆρχετο ῥόγος μάλλον ἢ συνήθης ἀνθρώπου ἀνκνησῶ. Ἦρὸ ὀλίγου ἄλλως τε εἰς ἡσέως τὸ τέκνον του, ἢ δὲ καρδία του ἀπέβη εὐπαθεστερὰ ἐκ τῆς ὀξύτητος τῆς δυστυχίας. Ἡτένισε συμ-

παθῶς τὴν ταλαίπωρον, ἠτοιμάσθη νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ἠπίως περὶ τῆς αἰτίας καὶ τῆς ἀρχῆς τῶν δυστυχημάτων τῆς, ὅτε αἴνης φοβεροὶ ὀλολυγμοί, ἐκ τοῦ στήθους τῆς γυναικός ἐξεληθόντες, κατεπτόθησαν καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ὀδηγοῦντα τὴν ἀμαξίαν. Κρίσις ἠθικὴ εἶχεν ἐπέλθει ἐπὶ τῆς ἀπαγομένης γυναικός, τὰ δὲ δάκρυα, ἢ μόνη τῶν ἀτυχῶν παραμυθία, ἠκολούθησαν ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα τῆς σφοδρᾶς κρίσεως, ἣτις ἐβασάνιζε τὸ θῦμα.

Ὁ κλητὴρ συνεκινήθη.

Παιδί μου, εἶπε, πῶς εἶναι νὰ ὑποφέρῃς πολὺ. Μὴ φοβεῖσαι, εἰπέ μου, τί θέλεις;..

Ἡ γλυκεῖα τοῦ κλητῆρος γλῶσσα ἐξέπληξε τὴν γυναικῶν. Τὴν εἶπεν, ἄλλως τε, «παῖδί μου», ἀπὸ πολλοῦ δὲ χρόνου ἡ δυστυχῆς δὲν εἶχεν ἀκούσει προσφώνημα ἀνακαλοῦν τοὺς ἱερωτάτους τῶν ἀνθρώπων δεσμῶν οἱ θρηνοὶ ἐξεχύθησαν ἐλευθερώτερον.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἠθιμόνευ. Ἐβλεπεν ὅτι δὲν εἶχε πρὸ αὐτοῦ ἀναισχυτὸν τι γύναιον κομπάζον ἐπὶ τῇ ἀκολασίᾳ τοῦ βίου, ὃν ἦγεν. Ἐπλησίασεν ἠσυχῶς καὶ ἤρξατο διὰ πατρικῶν λόγων παραμυθῶν τὸ θῦμα τῆς ἀνδρικῆς ἀσυνειδήσιας. Τότε, ὁ ἀπὸ μακροῦ χρόνου πιεζόμενος εἰς τὸ στήθος τῆς ἀτμῆς τοῦ πικροῦ παραπόνου καὶ τῆς περιφρονησεως τῶν ἀνθρώπων ἐξεραγῆ μετατραπεί εἰς λυγμούς καὶ σπαρρακτικὰς ἐπικλήσεις τοῦ πατρὸς τῆς μητρὸς καὶ τῶν οἰκείων ὅς ἐκαλεῖ ἠδύστηνος γυνὴ. Ἐπεκαλέσθη τὸν θάνατον, ἀλλὰ πότε ὁ θάνατος ἀκούει προθύμως τοὺς εἰλικρινῶς καὶ θερμῶς ἐπικαλούμενους τὴν παρεμβασίν του; Οἱ λόγοι τῆς ἦσαν κολασίς κατηράσθη τὸν κόσμον, τοὺς ἀνθρώπους, τὴν κοινωνίαν θεωροῦσαν ἀδιαφόρως τὰ ἠθικὰ ἐγκλήματα τελοῦμενα ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς πρὸς ἡ; ὡς γέρας, ἀπονέμει μετὰ τὸ ἐγκλημα μείζονα τιμὴν μέχρι θαυμασμοῦ φθάνουσαν ἐνίοτε. Δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῆ τις, ἐὰν ἡ κόρη τῆς νήσου, διότι αὐτὴ ἦτο ἡ δυστυχῆς, καὶ τοι ἀγρόμακτος, ἠδύνατο νὰ συλλογίζηται καὶ νὰ ἐκφραζέται μετὰ τοσαύτης ὀρθότητος καὶ σκοπιμότητος ἢ συμφορᾶ εἶναι ἀρίστη διδάσκαλος καὶ μελανόβριξ νέος, πολυτάραχον βίωσας βίον, καὶ πλήρη περισσασμῶν δύναται νὰ ἦνε ἐμπεριότερος τοῦ πολιοῦ γέροντος, ἢ ζωῆ τοῦ ὁποῖου διήλθεν ἀδικαταράκτως.

Ἡ ἀμαξία, βραδέως κυλιόμενη, ἀφίκετο εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἀγ. Τριάδος. Ἐστράφη δεξιὰ, καὶ διὰ τινος δρομίσκου ἐχώρησε πρὸς τὸν οἶκον. Ἡ θύρα ἐκρούσθη, ὁ φύλαξ προέβαλεν ἀπὸ θυριδίου τινὸς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀναγνώρισας τὸν κλητῆρα ἐσπευσε ν' ἀναπετάσῃ τὴν πύλην. Μετ' ὀλίγον τὸ θῦμα κατεγράφετο εἰς τὸ βιβλίον τοῦ νοσοκομείου... Καθ' ἦν στιγμήν διήρχετο τὸν οὐδὸν ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἀσθενῆ φωνὴν λέγουσαν πενθίμως «ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάτῃ ἀπὸ κακοῦ δρόμου», καὶ τὴν ἠχώ ἐπανάλαμβάνουσαν πλεισταίως «κακοῦ δρόμου». Ἦσαν αὐτὰ αἱ λέξεις, ὡς ἡ κόρη τῆς νήσου, ἀναχωροῦσα πρὸ δύο μιλίας ἐτῶν ἀπὸ τῆς πατρίδος τῆς, ἤκουσεν ὡς εὐχὴν παρὰ τῶν

οἰκείων καὶ φίλων τῆς, ὅτε τὸ πλοῖον, σγίζον ταχέως τὰ κύματα, ἠφανίζετο ὀπισθεν τοῦ ἀποφράσσοντος τὸν ὄρμον τοῦ χωριοῦ τῆς ἀκρωτηρίου.

Ἄλλ' ἦτο ἀξία καταδικῆς ἡ δυστυχῆς; Παντελῶς. Μετὰ τὸν βδελυρὸν δῆμιόν τῆς, ὁ μάλλον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀξιοκατάκριτος εἶναι ἡ κοινωνία. Διὰ τῆς ἀδιαφορίας τῆς ἐπιτρέπει ἡ κοινωνία τὸ ἐγκλημα, διὰ δὲ τῆς ἀνοχῆς τῆς τὸ ἐνθαρρύνει. Περισταίνει τὸν ἐγκληματιᾶν ἐὰν ἦνε πλοῦσιος καὶ τὸν θωπεύει ἐὰν ἦνε ἰσχυρός; τὸ δὲ θῦμα; Πλῆρες αἰσχύος ἐκλείσθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἐπλευσαν ἀγγόνι καὶ πλῆρες ἀθρότητας εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἀνῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐδῶ ἀπέθανε τὸν φρικωδέστατον θάνατον. Ἀπεπέμφθη τοῦ οἴκου ἔθα εἶχε σφραγισθῆ, ἠλειούθη καθ' ὁδόν, ἐξηπατήθη ἐκ νέου, ἠχθη ἐπὶ ἐμπορείᾳ εἰς κοινὸν οἶκημα, ὀπόθεν ἡ ἀστυνομία τὸ ὠδήγησεν ἐκ προνοίας εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Καὶ οὕτω συνετερίθη μία ἀθροσάτη ὑπαρξίς ἀπὸ ἐξητυλισθῆ προηγουμένης. Καὶ ὁ πατήρ, καὶ ἡ μήτηρ, καὶ οἱ μικροὶ ἀδελφοί; Ἐρῶθριωσι σήμερον διὰ τὸ τέκνον τῆς τῆς ἀδελφῶν τῶν, ἣτις ἐν τούτοις δὲν πταίει. Κύριοι, ἐπαγγελόμενοι τὸν σεμνοτύπον, μὴ δυσανασχετέτε φροντίσατε μάλλον νὰ μὴ ἐγκληματῆτε καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπητε εἰς τοὺς ἄλλους νὰ ἐγκληματῶσι. Προκειμένου μυστηριώδους τινὸς ἢ σκανδαλώδους ὑποθέσεως λέγουσι «ζητήσατε τὴν γυναικῶν». Καίριος εἶνε νὰ συνέλθῃ ἡ νεκρὰ κοινωνία μας καὶ σιγματίζουσα τὸν ἀκόλαστον καὶ τὸν διεφθαζόμενον οἰοσῆποτε καὶ ἂν ἢ οὗτος, ὡς στραφῆ φοβερὰ καὶ ἀπειλητικῆ εἰς τὸ πρῶτον κατὰ τῆς παρθενικῆς ἀγνόητος ἀδίκημα καὶ ἄς φωνάζῃ: «Ζητήσατε τὸν ἀνδρα!»

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ Κ. ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ.

ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

(Ἀρχὴ τοῦ Τριωδίου)

Τριωδίου καλεῖται τὸ βιβλίον, ἐν ᾧ περιέχονται αἱ ἀκολουθίαι τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Ὀνομάσθη δ' οὕτω, διότι οἱ πρῶτοι κανόνες τῶν πενθίμων τούτων ἀκολουθιῶν περιεῖχον τρεῖς ὧδας.

Αἱ ἀκολουθίαι τοῦ Τριωδίου προπαρὰ κειυάζουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν εἰσοδὸν τῶν σοβρῶν ἡμερῶν τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Τρεῖς ἐβδομάδας δὲ πρὸ τῆς ἐναρξέως τῆς νηστείας προπαρὰ κειυάζει ἡμᾶς ἡ Ἐκκλησία διὰ λαμπρῶν παραβολῶν οὐτως ἡ πρώτη αὐτῆ Κυριακῆ ὀνομάζεται «τοῦ Τελῶνου καὶ Φαρισαίου», διότι κατὰ ταύτην ἀναγινώσκειται ἡ εὐαγγελικὴ περὶ τῆς Δουκ. κθ. 10-14, ἐν ᾗ ἀναφέρεται ἡ παραβολὴ τοῦ Τελῶνου καὶ Φαρισαίου καὶ δι' ἧς διδασκόμεθα ὅτι βάσις τῶν ἐν καιρῷ τῆς νηστείας ἀρετῶν ἡμῶν εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη.

Γ. Α.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

[Ο δαρεις και ικανοποιηθείς — Γορίλλας και Δρουσιθής — Ο Πρωτοσύγκελος Γαρδικίου και αι δειρ του τύπου δεήσεις του — Η «Παλιγγενεσία» και η «Εβδομάς» — Ο φιλικός του Φρήμαν και η κατά της μεσαιωνικής ημών ιστορίας επιδρομή — Ο περί την Πελοπόννησον σιδηρόδρομος.]

Η εβδομάς αυτή δεν ήτο πάντη άγανος. Έδειραμεν ένα πρεσβευτήν και εξητελίσαμεν εν έθνος. Και ό μόν πρεσβευτής προσεβλήθη υπό του έντεταλμένου να φυλάττη την άρξαμένην αναδάσασιν των περὶ τόν Λυκαβήτων χάρων άγροίκων και ήλιθίου χωροφύλακος, ούτινος την φυσικήν αυστηρότητα είχαν εξαγριώσει ή προς τὰ δένδρα επικρατούσα άσέβεια, υπό χωροφύλακος, οστις ήτο φυσικώς άδύνατον να γνωρίζη προς τίνα είχε την τιμήν να διαπληκτίζηται· τó έθνος όμως ήμών εν γνώσει εκλινε δουλικήν κεφαλήν πρό των έξευτελικών άπαιτήσεων τουδθηεν προσβληθέντος. Βεβαίως ή μεγαλόφρων Άγγλία θα όργισθη κατά του άντιπροσώπου αύτης, διότι άτομικήν δλωσ ενόχλησιν, αναξίαν προσοχής, χρώμενος τη δύναμει του έθνους αύτου, ανεβίβασεν εις διεθνές ζήτημα και άπήτησεν ικανοποίησιν προξενήσασαν εις τó έθνος ήμών πληγός, αίτινες θα ιαθώσι δυσχερέστερον και βραδύτερον των επί της βράχεως του μωλώπων.

Παρεργόμενοι τó άηδες τούτο έπεισόδιον, μεταβαίνομεν εις άλλα διασκεδαστικώτερα γεγονότα.

Και δὴ άγγέλλομεν εις τó Πανελλήνιον ότι διαψεύδεται έπισήμως ή ειδήσις περί έλευσεως εις τó Ζωολογικόν Μουσείον Γορίλλα του Άφρικανού, οστις δια την ανατομικώς καταπληκτικήν όμοιότητα τῷ ανθρώπῳ θεωρείται άπώτατος πρόγονος αύτου.

Ίδου τι συμβαίνει επί του προκειμένου. Η δισύθυσις του Ζωολογικού Μουσείου προέτεινε και ή Σύγκλητος ένέκρινε 4000 δραχμῶν πίστωσιν προς πλουτισμόν του Φυσιογραφικού μουσείου· αλλά τó ύπουργείον ήλάττωσε κατά τó ήμιον την πίσωσιν, ούτω δὲ ή κατά τó τρέχον έτος δια της πιστώσεως ταύτης άγορά του άτυχούσ Γορίλλα καθίσταται προβληματική.

Επί τη εύκαιρία ταύτη καθιστώμεν γνωστον έπισήμως ότι κακώς άποδίδοται εις τόν σεδασιμώτατον Γορίλλαν ό τίτλος του πρόγονου· κατά την έπιστήμην δὲν είναι πρόγονος, άλλ' άπλως συγγενής εκ πλαγίου όπως και ό Ουραγοκοτάχκος, ό Σάτυρος Χιμπατζής, και δὴ τετάρτου βαθμού. Κοινός δὲ πάντων πρόγονος άνομολογείται γενικώς πίθηκός τις μη ζων πλέον, ό Δρουσιθήςκος, ούτινος εύρέθη σιαγών, εκ της μελέτης της οποίας άπεδείχθη, ότι είχαν υπερβή την μέσην του ανθρώπινου βίου ηλικίαν, διότι είχε βγάλει τούς . . . γρονιμίτας.

Όστε ό,τι έγράφη ύπερ ή κατά τού έκπτώτου Γορίλλα άνήκει εις τόν Δρουσιθήςκον.

Δεύτερον συγχάιρομεν τὰς εφημερίδας Άθηνών δια τὰς ύπερ ύγειας, εύτυχίας και μακροβιότητος των εύχας και δεήσεις του έν Γαρδικίῳ πρωτοσυγκέλου κ. Ζαχαρία Κριαζορος, άγνοούντες αν τὰ συγχρητήρια δυνάμεθα να επεκτεινωμεν και μέχρι του περιοδικού τύπου, λαμβάνοντες τó άνήκον ήμιν μέρος.

Εν τούτοις ή Έβδομάς άρκείται εις τὰ υπό της εύγενοῦς συναδέλφου Παλιγγενεσίας ύπερ αύτης γραφέντα — υπερβολικά δμως — έξ ών αποδεικνυται ότι ηρξάντο ήδη άναγνωρίζομενοι οι καλοι άγῶνες οὗς ανέλαβεν. Δὲν πιστεύομεν δὲ να ύπάρχη τις, αληθοῦς φιλοπατρίας έμποροῦμενος, οστις να μη φρονή ότι τούλάχιστον έως οὗ πάσα ελληνική γωνία έλευθερωθή, πᾶν γόητρον συνδέον ήμᾶς προς τó έγγύτατον παρελθόν δέον να μένη ακατάσβεστον και ότι πάσα έναντία έέργεια είναι επιβλαβής αν μη προδοτική. Η ιστορία της Έλληνικής εκκλησίας είναι ιστορία της Έλληνικής πολιτείας καθ' όλον τόν μακραίωνα Βυζαντιακόν ελληνισμόν — οστις έχει δά και ικανά έφ' οἷς να καυχώμεθα — και καθ' όλην την ζοφερήν και μακροχρόνιον δουλείαν. . . Άλλάξατε τὰ ήθη και τὰ έθιμα, ψυχράνατε τó όρθόδοξον αίσθημα, φραγκεύσατε την γλώσσαν και τότε θα έχετε περιφήμους Έλληνας, οτινες θα τείνωσι προστάτιδα και άδελφήν χειρα προς τούς ταλαιπωρούμενους και στεναζόντας. . . Και ταύτα ήδη στε αλλοι εις την όμοιότητα της θρησκείας στηριζόμενοι τόσα τεκταινονται. . .

Άλλ' ύπήρξαν και άλλα, εφ' οἷς ή «Έβδομάς» κατ' αύτὰς αληθή άγαλλίασιν ήσθάνθη ό άγνός φιλέλλην και διαπρεπής Άγγλος ιστορικός κ. Ε. Φρήμαν έρηξεν εν τη Academy κραυγήν άγανακτήσεως δια τὰ εν τη Άκροπόλει τελούμενα άνοσιοιργήματα κατά της μεσαιωνικής και μεταγενεστέρως του άτυχούσ ήμών έθνους ιστορίας.

Τίς άρνείται ότι τὰ επί της Άκροπόλεως μεσαιωνικά κτίρια άσχημίζουσι τὰ άθάνατα του κλασικού ελληνισμού άριστοιργήματα; Άλλ' αν υπό καλλιτεχνικήν έποψιν τὰ άσχημίζουσιν, υπό ιστορικήν τὰ δοξάζουσιν. Αν προέκειτο να άνοικοδομήσητε τόν Παρθενώνα, τó Έρεχθειον και τὰ Προπύλαια δια των ιδίων αυτών συντριμμάτων, έχει καλώς· άλλ' εις αυτου του δυνατόν, και αν είναι, που εύρίσκονται τὰ έκατομμύρια σας; Τί σας έβίασε λοιπόν να προβήτε εις τó κακόζηλον έργον σας ειμή ή υπό της «Νέας Ημέρας» δικαίως διαγνωσθεσα φιλόκαινος maria; Πριν τὰ κρημνίσητε, τὰ έμελετήσατε τούλάχιστον;

Πότε εκτίσθησαν αι θαυμασiai δεξαμεναί; Πότε οι πύργοι; Ποια σοβαρώτατα γεγονότα διαπράχθησαν υπό τὰ έρεβώδη αυτών σκότη;

Νομίζετε ότι σώζεσθε άπέναντι της αύστηρας του μέλλοντος κριτικής δια μιὰς γνωμοδοτήσεως ειδικών αρχαιολόγων, και μόνον αρχαιολόγων, άξιοσεβά-

στων ως τοιούτων, άλλ' άγνοούντων, μονο-νου δὲ περιφρονούντων ως εκ της άξιοπαίνου και άποκλειστικής προς την αρχαιότητα λατρείας των, πᾶν μεταγενέστερον και περιοριζόντων εις 50 μόνον έτη την εθνικήν ήμών ιστορίαν;

Μεταξύ των μελῶν της έπιτροπείας ταύτης, όμοιαούσης προς τὰ μεροληπτικά δικαστήρια τὰ συγχροῦμενα οὗχι όπως δικάσωσιν άλλ' όπως καταδικάσωσι, τίς εκ των άσχολουμένων περι την μεσαιωνικήν ιστορίαν ή τέχνην συγκατέλεγη; Μη-τοι ό Παπαρρηγόπουλος, ό Πασπάτης, ό Σακκελάιν, ό Λάμπρος ή Άλλος τις;

Ηρωτήθη τούλάχιστον ή γνώμη της Έθνολογικής και ιστορικής έταιρείας;

Άλλ' έπιφυλασσόμενοι να επανέλθωμεν επί του προκειμένου αναλυτικώτερον, άς περάνωμεν τὰ χρονογραφικά της παρούσης εβδομάδος δι' ενός ευχαρίστου, και άς διαβεβαιώσωμεν τούς φοβούμενους τὰς Μαλαξας και μη τολμώντας ένεκα τούτου να περιπλεύσωσι την Πελοπόννησον, ότι μετ' οὗ πολὺ νέος περίφρων σιδηρόδρομος κατασκευασθησόμενος υπό της περι την Comptoir d' Escompte ομάδος, θα διαταράξη δια των ένοχλητικῶν αυτου συριγμῶν τούς καθ' όλην την περιφέρειαν της νήσου του Πέλοπος βιοῦντας.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Σάββατο ν.αι από 1 Ιανουαρίου μέχρι τέλους Νοεμβρίου τελωνιακά εισπρακτικῶν κρατῶσ άνηλθον εις 23,196,937.91, ύπολειφθέντα των εισπραξέων των αντίστοιχων μηνῶν του παρελθόντος έτους κατά 1,566,727.22.

Κυριακή. Αφίεστο ή Έρροσολόμων ό έβουσινός άρχιμανδρίτης Γεωργίου υἱός Σομεών, μεθ' ενός διακόνου, έντεταλμένοι υπό του βασιλέως της Άβουσινίας, όπως συνοδεύσωσι μέχρι Άθηνών τόν πρόξενον κ. Μητάκην, προσφέρωσι δὲ τὰ σεβάσματα αυτου και των ύπουργῶν του προς τούς βασιλείς. — Η Ισπανική προεδρία δια προκηρύξεις αυτης καθόσθ γνωστον ότι ήνωθή παρ' αυτη κατάλογος εισφορῶν ύπερ των εκ των εν Άνδαλουσία, Μαλάγγ και Γρενάδα νειμῶν παθόντων.

Δευτέρα. Απεβίωσεν εν ηλικία 67 έτων ό Νικόλαος Κορέσιος, έκδοτής Άλλοτε τοσ Άγγέλου των Βυζαντινῶν λαῶν εν Λονδίμῳ και της «Εκλεκτικής» ένταθα, προς δὲ και συγγραφεύς πραγματείας περί «Αμπελιτιδος» βραδευθείσης υπό της γαλλικής Ακαδημείας. — Εν Καλάμας συνίστη σωματίον των εκει τεκτόνων, υπό την έπωνυμίαν «Τεκτονική Αδελφότης».

Τρίτη. Δι' άποφάσεως του Ιατροσυμβούριου ήρατώθη εις είκοσιτετράρων έπιτηρητική ή επί των ή Άλγερίας προλιθῶσων καθάρσις.

Τετάρτη. Η εκ των τελευταίων τρικυμιῶν ζημία, ήν υπέστη ή προκομαία Κατακόλου, άνιρχεται εις 500,000 δρ. — Έγίνοντο εν τῷ πεδίῳ του Άριος γυμνάσια πλαστικής μίξης, των ελζώνων αναλαβόντων την έπιθεσιν κατά ταχυοσάκτιον προχωμάτων, ών την υπερέσπειον είχεν αναλάβει τó ά μηχανικόν τάγμα. Μετά τοσδιο, άποχοροσθέντων των έπιτιθειμένων, έγινοντο και άλλα τινά γυμνάσια.

Πέμπτη. Απεβίωσεν ή φιλόστοργος και σεβαστή μήτηρ του σοφοῦ ελληνιστου και συνεργάτου της Έβδομάδος κ. Κ. Σ. Κόντου. — Επανεληθήσαν αι εργασιαι της Ιερας Συνόδου.

Παρασκευή. Ο διαπρεπής πρόξενος κ. Μητάκης πάρουσιασθείς ένώπιον του βασιλέως και της βασιλίσσης προσέφερεν αυτοίς τὰ δάρα, άτινα είχαν άποστείλει ό βασιλεύς της Άβουσινίας.

Η ΑΦΕΛΗΣ

[Μυθιστορία της κυρίας Henry Gréville]

Συγγραφέας ούκ. 7

Ο Μυριέ δὲν έφάνη ευχαριστηθείς εκ της άστειότητος ταύτης. Υπό τόν ως εν μνη' Ιουλίῳ φλέγοντα ήλιον, έτάχυον τó βήμα και έφθασαν τέλος πρό μικρού κηκλιδώματος, στηριζόμενου επί πετρίνου ύποβάθρου, όπου περιέβαλλε την έπαυλιν εις τρόπον, ώστε πᾶς διαβαίνων ήδύνατο να θαυμάση την κομψήν της οικίας αρχιτεκτονικήν και την μεθοδικήν του κήπου διάταξιν.

Κύων τις ήρχισεν ύλακτιῶν οι διαβάται, ένεκα της σπένεως των, ήσαν πάντοτε σοβαρῶν γεγονός δια την πιστήν ψυχήν του. Νεκρά κόρη προήλθεν επί των δύο βαθμίδων της κλιμακος, κρατούσα πῖλον ψιαθινόν· βλέπουσα δὲ τούς δύο νέους έφώρεσεν αυτόν ζωηρῶς και διηθούθη όπως ανοίξη.

— Καλημέρα, δεσποινίς, είπεν άνευ ούδαμικῶς στενωχορίας ό Μυριέ. Σας φέρω ένα από τούς φίλους μου, ό όποίος ήθελε να γνωρίση τόν τόπον εδώ. . .

Η νεκρά κόρη ήνώφεζε την θύραν οὗχι άνευ έπιμόνου άντιστάσεως του σκιωριῶντος μοχλού' τείνουσα δὲ την χεῖρα προς τόν αρχιτέκτονα, έστρεψε συγχρόνως τὰ βλέματά της προς τόν Λινιῶν.

Ούτος άπέμεινεν έκπληκτος, έκθαμβος· υπό τόν ψιαθινόν πέτασον, του όποιου ό εύρύς γυρος θελκτικῶς έσκόιαζε τó εύμορφον της κόρης πρόσωπον, άνεγνώριζε τούς γαλανούς οφθαλμούς, τὰς δύο εκείνας μουσωτιδας, αίτινες τόσον έτάραξαν αυτόν ένθ' έβαυκαλιζέτο υπό των φιλοδόξων όνειρων του επί του ύπερτέου του τροχιοδρόμου.

— Τι είναι, Δινωρίτσα; ήκούσθη λέγουσα άνδρική φωνή από του έσωτερικού της οικίας.

— Ηλθεν ό κ. Μυριέ, πατέρα, και έφερε μαζί ή του και ένα φίλον του.

Ο πατήρ των γαλανῶν οφθαλμῶν χονδρός, εύθυμος άνήρ, με την καπνοσύριγγά του και τούς δερματινούς άορτήρας του, έξήλθεν επί του κατωφλίου.

— Καλῶς ώρίσατε, κύριοι, είπε· θα έξεςαθητε βέβαια καθήσατε εις την σκιάν.

Η σκιά ήτο ή της οικίας· άλλ' οι νέοι εύρον αυτήν εύεργετικήν.

Η Δινώρα έφερε δύο καθίσματα, τὰ όποια ό Μυριέ έπεσπεσε να λάβη εκ των χειρῶν της μετά πολλῶν φιλοφρονήσεων, και ήρξαντο συνομιλούντες.

Δύο παιδάκια, ούτῶ εως δέκα έτων, έδειξαν προς στιγμήν την άτακτον κόμην των και έξηφανίσθησαν τρέχοντα· ολίγον δὲ μετέπειτα άνεφάνησαν πάλιν συνοδευόμενα υπό της άδελφῆς των, ήτις προφανῶς είχε πλύνει και κτενίσει αυτά. Η εν λόγω τριάς εκάθεσθη σοβαρῶς επί των βαθμίδων και έβραίνετο παρακολουθοῦσα την συνδιάλεξιν μετά πολλῶν ενδιαφέροντος. Οι κυναοί οφθαλμοί περιερέροντο

μετ' ίσης γλυκύτητος επί του κ. Γερβοά και των δύο νεηλίδων· ενόμιζε τις ότι τὰ διαφόρου σϋλου ταύτα δυτα δὲν ένέπνεον εις την κόρην ή την συγκεκρασμένην περιεργίαν, ήν φυσικῶς αισθάνεται πάσα λογική ύπαρξις άπέναντι πράγματος άνομούου αυτή.

Ο Ίουστίνος παραξενευόμενος δια την τοιαύτην εύσημοσύνην, ής όμοιον παράδειγμα δὲν είχε μέχρι τούδε ιδεί, έμεινεν ως εν έκστάσει ενώπιον της σχεδόν υπερανθρώπου εκείνης άθωότητος· οι οφθαλμοί αυτου έθαύμαζον τó εύμορφον πρόσωπον, χωρίς καν ή κόρη να άποστρέψη τούτο. Πονηρότερός τις θα έσκέπτετο ότι μία κόρη γνωρίζει πάντοτε διατι την παρτηρούν, και τίς παρατεινόμενος θαυμασμός έπρεπε να φέρη εις άμνηχανίαν την φυσικήν αιδῶ νεανίδος, έστω και άπειρου· άλλά ό Ίουστίνος είχε πολὺ ολίγην κακοβουλίαν. Εαν είχε πεποιθήσιν εις τόν εκαυτόν του, δὲν είχε μικρότεραν και προς τούς άλλους· φοβερὸν υπό πρακτικήν έποψιν έκάττωμα, άρετή ίσως υπό ήθικην έποψιν.

— Καλημέρα, κύριοι, είπεν ή εύτραρης κυρία Γερβοά, προχωρούσα επί της κλιμακος.

Τό μικρόν εκ των παιδιῶν έπιτελείον συνοσπειρώθη όπως την αφήση να διέλθη. Αυτη έπλησίασε τούς έπισκέπτας μετά της μεγαλοπρεπειας γυναικῶς, ήτις δὲν είναι πλέον νέα, ήτις όμως γνωρίζει ότι υπήρξεν ωραία και θεωρεῖ αυτήν νοημονεστάτην. Ο Ίουστίνος έχαιρέτισεν αυτήν μεθ' όλου του άπαιτούμενου σεβασμού, ώστε απ' αρχῆς ένεποιήσεν εύμενεστάτην εντόπωσιν.

Μετὰ την άνταλλαγήν φιλοφρονητικῶν τιμῶν φράσεων, ως είχε προίδει ό Μυριέ, άμφοτέροι οι νέοι προσεκήλησαν όπως δειπνήσωσι, και, μέχρι της ώρας εκείνης, πάσα ή οικογένεια άνεχώρησεν όπως κάμη ένα γυρον, εκτός της κυρίας Γερβοά, ήτις κατέμεινεν να επιστατήση επί της προπερασκειῆς του συμποσίου.

— Θέλεις να γίνω, μητέρα; ήρώτησεν ή Δινώρα μετά γλυκύτητος.

Η φωνή της ήτο τόσῳ μελωδικῆ δση και οι οφθαλμοί της κυναοί.

— Όχι, παιδί μου, όχι, απήντησεν ή κυρία Γερβοά μετ' άγασθητάτου μειδιάματος, πήγαινε να διασκεδάσης και πρόσχε τούς άδελφούς σου.

Ούτοι έτρεχον ήδη προηγούμενοι· τó κύριον σῶμα της συνοδείας ήρχισε κινούμενον μετ' αξιοπρεπεστατής νωχελείας, ή Δινώρα έτοποθετήθη εις ίσην απόστασιν μεταξὺ των προφυλακῶν και του στρατου, ώστε να δύναται και τούς μικρούς να φθάση αν παρίστατο άνάγκη, και ένεκα τούτου να μη χάση την σειράν της συνομιλίας, ής ίσως ήθελε κληθῆ να μετασχη ή κ. Γερβοά δὲ ανέλαβε να εξαρη εις τόν νέον ζένον του πάντα τὰ προσόντα του ευκαιρικῶν· να ψαύη τούς λεπτούς της νεκράς άνθοπλεκτικῶς δακτύλους, ήτις έφαινετο μη ύποπτεύουσα καν τούτο.

— Ότε ό Ίουστίνος επί τέλους έπέστρεψε μετά θριαμβευτικής συλλογῆς παντοειδῶν άνθῶν, ό όμιλος ήτοιμάζετο να άναχωρήση· ή δεσποινίς Δινώρα άπεδέξατο την προσφορῶν του νέου τούτου φίλου μετα της μετριόφρονος άμνηχανίας νεαρῆς κόρης, ήτις λαμβάνει κᾶτι τιδυσανάλόγως ωραίον προς την περίστασιν.

σεως του ένοικίου, τó να εκθειάζη προς πάντα τὰ θέληγτρα του τόπου, όπως προσέ-εγκύη πελατείαν. Ο Γερβοά, τίμιος και περιωρισμένης εύφυας, άπεδέξατο την υποχρέωσιν ταύτην μεταξὺ των δρωῶ της ένοικίαςσεως, έξεπλήρωσεν δ' αυτήν μετα τῆσως εύσυνειδήσιας, ώστε συγκαίως, έλλείψει ζένων, επέπιπτε κατά του Μυριέ. Ούτος πλέον ή άπαξ έδοκίμασε να τῷ ειπή: — Αφήσατέ με ήσυχον· τὰ ζέρω αυτὰ καλλίτερα από σας!

Κατώρθωσεν όμως να τηρήση έπιφυλακτικήν σιωπήν, όπως μη άπολέση την εύνοικήν θέσιν, ήν είχε κατορθώσει να δημιουργήση εν τη οικία.

Ενθ', διευθυνόμενος συγχρόνως προς τó δασύλλιον, ό Γερβοά εξέχυνε την εύλωτίαν του εις την νεόφυτον ψυχην του Ίουστίνου Λινιῶν, ούτος μόνον εις τó ραδνόν άνάστημα της δεσποινίδος Δινώρας προσείχεν· ούτῶ ή δέκα βήματα πρό αυτου ή Δινώρα έβάδιζεν· έκείρετα μετ' άξέστου τινός χάριτος, άλλά τόσον σεμνῶς! Προχωρούσα κατ' εύθειαν, μη ταλαντεύουσα τó σῶμά της, με την κεφαλήν έλαφρῶς κλίνουσαν υπό τó τόσον άπλου σκιαδίου της, έστρέφετο σπανίως, και μόνον όπως βεβαιώθη ότι ό πατήρ της δὲν εύρίσκετο μακρῶν. Τό άφελές βλέμμα της σνήνητα ένίστε τó του Λινιῶν, οστις δὲν άνηγάδα θαυμάζων την διαύγειαν αυτου. Ένίστε παρητήρι ωσαύτως και τόν Μυριέ, άλλά μετα μεγαλειότητας έτι άφελείας· οι οφθαλμοί της προσηλούντο επί στιγμήν επί των οφθαλμῶν του νέου άνευ της έλαχίστης άμνηχανίας, έστρέφοντο δὲ ειτα προς τούς μικρούς άδελφούς της ή τὰ λευκάνεμα της έδου. . . Εύτυχῆ λευκάνεμα!

Αμα έφθασαν έντός του δασυλλίου, οι μικροί έπεδόθησαν εις τὰ θορυβώδη παιγνίδια της ήλικίας των· και ή νεκρά κόρη εκάθησεν επί του άντιθέτου μέρους αρχαίας τάφρου, όπως συνδέση εις άνθοδέσμην τὰ άγροτικά άνθη, τὰ όποια οι νέοι έσπευσαν να φέρωσιν αυτη, ενθ' ό κ. Γερβοά εκάπνιζεν ήσυχῶς δια της εκ φίλης έρείκης καπνοσύριγγός του. Ο Ίουστίνος προσπαθει να εύρη άνάθημα ζένον του βωμού και έβάδιζε, κύπτων μέχρι των ύψηλοτέρων χόρτων, ενθ' ό σύντροφός του, έπιτηδειότερος, έφερε προς την δεσποινίδα Δινώραν πολλά όμοῦ άνθη, εύρισκε δὲ εις εκάστην των φιλοφρονήσεών του· την εύκαιρικῶν· να ψαύη τούς λεπτούς της νεκράς άνθοπλεκτικῶς δακτύλους, ήτις έφαινετο μη ύποπτεύουσα καν τούτο.

— Ότε ό Ίουστίνος επί τέλους έπέστρεψε μετά θριαμβευτικής συλλογῆς παντοειδῶν άνθῶν, ό όμιλος ήτοιμάζετο να άναχωρήση· ή δεσποινίς Δινώρα άπεδέξατο την προσφορῶν του νέου τούτου φίλου μετα της μετριόφρονος άμνηχανίας νεαρῆς κόρης, ήτις λαμβάνει κᾶτι τιδυσανάλόγως ωραίον προς την περίστασιν.

— Τί κόπον εκάματα, κύριε; είπε μετα θελκτικῶ μειδιάματος και ζωηρῶς έρουθισά.

— Δια να σας ευχαριστήσω, δεσποινίς. . . έφέλλισεν ό Ίουστίνος, ταραχθείς εκ του έρυθήματος της κόρης.

Ἐκείνη ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκάλεσε τὸν νεώτερον ἀδελφὸν της, ὅστις ἦλθε πλησίον της, ἔλαβε δὲ τὴν χεῖρά του.

Παρθενικὴ τις συγκίνησις δὲν ἔπαυσε ταράσσουσα αὐτὴν καθ' ὅσον τὸ θελακτικὸν σῶμα της, μάλιστα δὲ μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δακτυλλίου ἔξοδον, καθ' ἣν τὸ παιδάριον ἐξέφυγε τῶν χειρῶν της, ἀνέλαβεν ὀλίγον τὴν ἀπάθειαν αὐτῆς. Ὁ Ἰουστίνος δὲν ἐτόλμα τοῦ λοιποῦ νὰ τῆ ὀμιλήσῃ φοβούμενος μὴ ταραχῇ αὐτήν. Οὐδέποτε εἶχε φανταστῆ τοιαύτην αἰδημοσύνην, τὴσιν ἀφωότητα, οὕτω φουσιχὴ καὶ ἀνοπόκριτον σεμνότητα. Παρεστῆρει αὐτὴν λαθραίως, μὲ εἶδος τι φόβου, ὡς εὐθραυστον καὶ ἀνεκτίμητον κομφοτέχνημα, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐλευθερίαν, μεθ' ἣς ὁ Μυριε ἀπετεινετο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν πρὸς τὸ ἄνθος τοῦτο τῆς ἀπλότητος; ἐκείνη πάντοτε χαμηλοφώνως ἀπήντα διὰ τινος λέξεως, ἣν ὁ Λινιὼν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ; ἀλλὰ δὲν ἦτο τοῦτο ἀσέβεια, καὶ δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ ἀφήσασιν εἰς τὰς ἀγνάς σκέψεις της τὴν σύννονον παρενόν, ἣτις ἐβόδιζε πλησίον των ἐν τῇ κυανῇ ἐσθῆτι αὐτῆς; αἱ κανόνικαι πτυχαὶ τῆς ὁποίας ἐνεθύμιζον τὰ ἀγάλματα τῆς ἀρχαιότητος;

Τὸ παρατεθὲν εἰς τοὺς νέους γέφυρα δὲν ἦτο τοιοῦτον, ὅστε νὰ διακόψῃ τὸ θέλητρον παρομοίαν ἀναμνήσεων καὶ προσφερόμενον ἐπὶ τῶν σπαρτιατικῶν τραπέζων ἐν ὑπαίθρῳ, ὅπως ἐν τῷ κρητικῷ τοῦ Δάσους τῶν Περιστερῶν, βεβαίως δὲν θὰ ἐξητελίετο τὸν κλασικὸν μέλανα ζωμόν.

Ὁ Μυριε, ἂν καὶ διακεκριμένος γαστήριος, ἔτρωγεν ἐν τούτοις μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, καὶ ἐτίμα καὶ δευτέραν φοράν τὰ ὀλιγώτερον νόστιμα ἐκ τῶν φαγητῶν. Ὁ Ἰουστίνος εὐρισκεν ἀκόμη παραδοξότερον μετὰ διαγωγὴν ἐκπληκτικὴν ἤδη αὐτὴν καθ' ἑαυτήν.

Τῆς νυκτὸς ἐπελοῦσης, τὰ δύο παιδιά ἀπεκοιμήθησαν μετὰ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐνῶ οἱ ἄνδρες συνωμίλουν. Ἡ συνδιάλεξις δὲν ἦτο λίαν ἐνδιαφέρουσα αἱ ἰδέαι τοῦ κ. Γερβοῦ δὲν ἦσαν οὔτε πολὺ νέαι, οὔτε πολὺ ὀρθαί ἐν τῇ τέχνῃ, ἐπρόσθεον ἀρχαί, αἰτινες θὰ ἐφαινοντο ἀναχρονισμοὶ καὶ πρὸ πεντήκοντα ἐτι ἐτών, ἐν τῇ φιλολογίᾳ, εἰδεικνύετο, καθ' ὑπερβολὴν ῥωμαντικῶς, χάριν τῆς ἰσοσταθμίας βεβαίως. Ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ὁ Ρουσσώ ἦτο ὁ Θεὸς του. Αἱ πεποθήσεις του, σταθεραὶ ἄλλως, ἀπέρρον οὐχὶ ἐκ προκαταλήψεως τινος, οὐδὲ ἐκ στερεῆς ἐκπαιδευσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκ τῶν τυχαίων ἀναγνώσεων, ἃς εἶχε κάμει καὶ τῶν λόγων, οὓς εἶχεν ἀκούσει ἐκ τούτου δὲ συνεφέροντο εἰς μοναδικὸν τι κρᾶμα, κατὰ τι ὅμοιον πρὸς ἀρλεσκίνον.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ κ. Γερβοῦ διέχευεν ἐν τῇ ἐσπερινῇ αὐρᾷ τὸν ὑπὲρ τῶν ἀπολιθώσεων τοῦ παρελθόντος καὶ τῶν μετρωτέων ἔργων φιλολογίας, μᾶλλον ἀποκοιμι-

τῶ μικρῷ μαγειρείῳ, ὅπου ἔμενον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διδούσα ἰδηγίαν τινὰ εἰς τὴν ἀσχημον ὑπερέτριαν, αἱ γνώσεις τῆς ὁποίας περιωρίζοντο τὸ πολὺ μέχρι τοῦ νὰ διακρίνῃ τὸ τηγάνιον ἀπὸ τῆς χύτρας, τότε ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπου ἔφωρον ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους εἰς τὸν προθάλαμον, καὶ ἐν ᾧ αἱ κλιναὶ τῶν δύο παιδιῶν προτοιμαζόντο διὰ τὴν νύκτα.

Ἐν καὶ μόνον κρητὸν ἔκαμε μελαγχολικῶς ἐπὶ τῆς ἐστίας; ἀντανακλόμενον εἰς πρασινωπὸν καθρέπτην, ὅστις ἀπέδιδεν εἰς τὴν ὑπῶχρον εἰκόνα του νεκρικὴν τινα ὄψιν. Ἐπὶ τοῦ βάθους τούτου ἐσκιαγραφεῖτο τὸ ἀνάστημα τῆς Δινώρας, ἐπιδεικνύον τὸ εὐμορφον σχῆμα τῆς μικρᾶς στρογγύλης κεφαλῆς, καὶ τὴν ῥαδιότητά τοῦ ἰσοπέδου σχεδὸν στήθους.

Συχνάκις ἡ Δινώρα ἴστατο ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ κρητοῦ, καὶ ἔβλεπον τότε τὸ αἰδῆμον πρόσωπόν της κύπτον πρὸς τὸ προσκεφάλαιον, ὅπου αἱ χεῖρές της διρυθόντο, ἢ πρὸς τὸ στενὸν συρτάριον, ὅπου ἀπετίθεντο τὰ νυκτικὰ ἀσπρόρουχα.

Πάντα ταῦτα ἐξετελοῦντο μετὰ ἀρμονικῆς βραδύτητος, καὶ οἱ δύο νέοι ἀπεθαύμαζον τὸ ἐλκυστικὸν τοῦτο θέαμα, πολὺ ὀλίγον ἀνησυχούντες διὰ τὴν μακρολογίαν τοῦ κ. Γερβοῦ.

Ἡ μήτηρ ἀπέσπασε τέλος τοὺς υἱοὺς αὐτῆς ἀπὸ τῆς γλυκύτητος τοῦ προκαταβολικοῦ ὕπνου των· οὗτοι ἠμικοιμώμενοι, ἡμικασμώμενοι, ἐκαληνύκτισαν τοὺς ξένους καὶ ἀνήλθον, ὄχι χωρὶς νὰ ἐμπλακῶσιν οἱ πόδες των εἰς τὰς δύο τῆς κλίμακος βαθμίδας· ἡ ἀδελφὴ των ὕψηλῃ, λευκὴ καὶ λεπτόσωμος ἐν τῇ ἐσθῆτι της; ἣτις ἐφαινετο ἀορίστον χρώματος, ἔλαβε μητρικῶς τὰ δύο παιδιά ἀπὸ τῶν ὤμων, ὅπως εἰσέλθωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἐφάνη ἐκ νέου ἐν τῷ φωτιζομένῳ δωματίῳ.

Ἡ κυρία Γερβοῦ εἶχεν ἀρχίσει μετὰ τοῦ Μυριε καθαρῶς ἀρχιτεκτονικὴν συνομιλίαν, ἣτις ἐμελλε νὰ περατωθῇ διὰ τῆς αἰτήσεως ἐπιδιορθώσεων τινων, καὶ ὁ Λινιὼν παρετῆρει τὴν χάρισσαν εἰκόνα τοῦ ἐσωτερικοῦ τὰ παιδιά, ἐπὶ στιγμὴν ἀποκρυβέντα ἀπ' αὐτοῦ, ἀνεφάνησαν μετὰ μακρὰς λευκᾶς ὑποκαμίσιας των καὶ κατεκλίθησαν ἐπὶ τῶν μικρῶν κλινῶν των ἢ μεγάλη ἀδελφὴ ἐκνυε πρὸς αὐτά, τὰ ἐσκέπασεν ἐπιμελῶς καὶ τὰ ἐφίλησεν. Ἐν τῇ τρυφερᾷ βίᾳ τοῦ ἀδελφικοῦ τούτου φιλήματος, εἰς τῶν μακρῶν καστανῶν πλοκάμων της ἔπεσαν ἐπὶ τῆς κλίνης διὰ χαριέντος κινήματος, ἡ Δινώρα ἔρριψεν αὐτὸν πρὸς τὰ ὀπίσω, εἴτα δὲ ἦλθεν εἰς τὸ παράθυρον.

Καθ' ἣν στιγμὴν προέκειτο νὰ συνενώσῃ τὰ δύο φύλλα, ἐσταμάτησε, σταυροῦσα τὰς χεῖρας καὶ περιάγουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ἐφαινοντο μυριάδες ἀστέρων. Ὅσει λυκουμένη δέ, ἐκλεισε βραδέως τὰς θυρίδας καὶ ὀλίγῳ μετὰ τοῦτο ἔβη πρὸς τὸν κρητὸν.

της, μὲ κίνδυνον νὰ τοὺς κρούσῃ, ἔχουσα ἀνοιχτὸν τὸ παράθυρον.

Ἡ ὥρα εἶχε προχωρήσει· οἱ νέοι μας ἠγέρθησαν καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κόρη ἀνεφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, δηλοῦντες ὅτι θὰ ἀνεχώρουν.

Ὁ Λινιὼν προσελθὴν νὰ ἐπανέλθῃ, βεβαιώσας, οἱ δάκτυλοι τῆς Δινώρας ἐξετάθησαν μετὰ δειλίας πρὸς τὴν ἀνοιχτὴν τοῦ Μυριε παλάμην, καὶ ὁ Λινιὼν δὲ ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ αὐτὰ μετὰ σεβασμοῦ· μετὰ τοῦτο οἱ δύο σύντροφοι ἔβησαν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀκολουθήσει τὸ ἀπόγευμα, καὶ ἦτις ἐν τῇ δροσερότητι τῆς ἐσπέρας ἐφαίνετο ὀλιγώτερον ἄχαρις καὶ μακρὰ.

Ὅτε ἀπεμακρύνθησαν βήματά τινα, ὁ Μυριε ἤναψεν ἐν σιγᾷ, ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων του, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Λινιὼν:

— Ὀλίγῳ ὀχληροί, εἶπεν, ἀλλὰ καλοὶ ἄνθρωποι!

— Εἶναι θεῖον πλάσμα! ἀπήντησε μετὰ περιπαθείας ὁ Ἰουστίνος.

— Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχῃ λεπτόν! ὑπέλαβεν ὁ Μυριε ὄψων τοὺς ὤμους, κατὰ τὴν ἀγαπητὴν ἔξιν του. Ἄν ἐξαίρεσις αὐτό, ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα. Καλὴ οἰκοκυρὰ καὶ χαριτωμένη μετὰ τοὺς μικροὺς ἀδελφοὺς της τὴν εἶδες;

Ναί, ὁ Λινιὼν εἶχεν ἰδεῖ! Εἶχεν ἰδεῖ ὡσαύτως τὸν καστάνον πλοκάμον πίπτοντα ἐπὶ τῶν σκεπασμάτων, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

— Ἐὰν ἡ ἀρχιτεκτονικὴ δὲν εἶχεν ἀνάγκην κεφαλαίων... Ἄ, φίλε μου, τί ἀνόητον ἐπάγγελμα! Ἡ φιλολογία τοῦλάχιστον, αὐτὴ, ἀποφέρει! ἀποφέρει ἀμέσως! Ἄλλὰ διὰ νὰ ἀναδειχθῶμεν ἡμεῖς, ἔχομεν ἀνάγκην διαγωνισμῶν, καὶ ἐνόσω διαγωνίζεσθαι ἔχεις ἀνάγκην νὰ τρώγῃς!

Ἐσιώπησε καὶ ἔκαμε βήματά τινα, μαστιζῶν τὸν ἀέρα διὰ τῆς ῥαβδου του, ἀλυγίστου ὡς πάσσαλος.

— Δυστυχισμένη κόρη! δὲν εἶναι κρῖμα νὰ συλλογίζηται κανεὶς ὅτι τοιοῦτος θησαυρὸς θὰ καταλήξῃ εἰς κανένα χονδράνθρωπον, κανένα συναδέλφον τοῦ γραφείου τοῦ πατρός της;

— Τί κάμνει ὁ πατέρας; ἠρώτησε δειλῶς ὁ Λινιὼν.

— Κάτι εἶναι εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Δημοτικῶν Ὑδραγωγείων, δὲν ἤξεύρω ὅμως τί ἀκριβῶς. Ἐχει τρεῖς χιλιάδες ἐξακόσια φράγκα τὸ ἔτος, καὶ μετ' ἐν ἄλλο μικρὸν οἰκογενειακὸν εἰσόδημα φθάνει εἰς τὰς πέντε ἀκριβῶς δηλαδὴ διὰ νὰ ζήσουν πέντε ἄνθρωποι μετὰ τὴν ὑπερέτριαν, καὶ βλέπομε ἀκόμη! Ὅς ἐκ τούτου ἡ καμμένη ἡ κόρη φτεῖναι μόνη τὰ φορέματά της, ἐνδύει τοὺς ἀδελφοὺς της... καὶ μετὰ μὴ οἰκονομία καὶ αὐτὰ!

— Ἄλλ' αὐτὰ ὅλα ἀξίζουν μιὰ προίκα!

θήρης ὁ Μυριε, δὲν θὰ εἶμαι ποτὲ τόσον ἐγωιστής, ὅστε νὰ συμπεριθῶ τὴν πενίαν μου μετὰ τὴν γυναικα, τὴν ὁποίαν θὰ ἀγαπήσω, ὅστε νὰ συνδέω πρὸς τὰς δυσχερείας τῆς ζωῆς μου εὐγενῆ σύντροφον... Αὐτὸ θὰ μοῦ ἐσπάραιε τὴν καρδίαν! Θὰ πάρω πλουσίαν γυναικα ἢ δὲν θὰ νυμφευθῶ!

— Καλὰ! παρ' ὀλίγον νὰ εἰπῇ ὁ Ἰουστίνος.

Συνεκρατῆθη ἐν τούτοις, ἀγνωστον διατὶ ἀκριβῶς, καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πρόσφατον αἰτίαν τῶν μερμυρῶν αὐτοῦ:

— Θὰ ἦτο πράγματι ἀδικον νὰ νυμφευθῇ κανένα ζῶον, εἶπεν· ἀλλ' εἶναι ἀρετὰ ὡραία διὰ τὴν εὐρὴν ἄνθρωπον ἐξυπνον καὶ πλούσιον, ὅστις νὰ τὴν νυμφευθῇ ἀπὸ ἀγάπην.

— Πιστεύεις; ἠρώτησεν ὁ Μυριε μετὰ πικρίας· πιστεύεις εἰς τοὺς πλουσίους ἄνδρας, οἱ ὅποιοι νυμφεύονται ἀπὸ ἀγάπην;

— Ὅσοι περισσότερον εἶναι κανεὶς πλούσιος, φίλε μου, τόσῳ καὶ περισσότερον ἐπιζητεῖ τὰ πλούτη! Φέρε μου ἐν μόνον παραδειγμα ἀνδρὸς πλουσίου, ὁ ὅποιος νὰ ἐπῆρε πτωχὴν γυναίκα.

Ἐπειδὴ ὁ Ἰουστίνος δὲν ἦτο προτοιμασμένος ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἄλλως δέ, καὶ παρεσκευασμένος, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμητῆ τὸν ὀνομαστικὸν καταλογὸν οὐδὲ τῶν γάμων τοῦ ἔτους κἀν, ἐτήρησε σιγὴν.

— Ὅχι, ἀγαπητέ μου, ὄχι· δὲν εὐρίσκειται· καὶ μόνον ἡμεῖς οἱ καλλιτέχνηται γινόμεθα ἐνίοτε τὸ παραδειγμα τῶν ἠρωϊκῶν αὐτῶν συνοικειῶν... Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως ἐμὲ, δὲν θὰ ἀνεχθῶ ποτὲ χάριν μου νὰ ὑποφέρω πρὸς ὄψωπα, τὰ ὅποια μοι εἶναι προσφιλή.

Ὁ σταθμὸς ἦτο κατάμεστος κόσμου· ἀνέμειναν ἐπὶ δύο ὥρας πρὸ τῶν ἀμαξοστοιχιῶν, αἰτινες παρήλαυον συμπληρωμέναι, κατέλαβον δ' ἐπὶ τέλους ἐξ ἐφόδου βαγώνισιν τι, καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὰς οἰκίας των, κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, κατάκοποι, ὡς συμβαίνει πάντοτε εἰς ὅσους ἔχουσι τὴν ἀνοσίαν νὰ γευματίζου ἐν τῇ ἐξοχῇ τῆς Κυριακῆς. Πάντες οἱ Παρισίνοι γνωρίζουσι τοῦτο καὶ πάντες τὸ κάμνουσιν, ἀφοῦ προηγουμένως χιλιάκις ὠρμισθῶσιν, ὅτι δὲν θὰ τὴν ξαναπάθουν.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον· νομιζῶ ὅμως ὅτι δὲν ἀπαγορεύεται νὰ τὴν βοηθήσωμεν, παρετῆρησε μετ' ἀγαθότητος ἡ κυρία Βρετέλ· τὴν ἀγάπῳ αὐτὴ τὴν μικροῦλα. Μὴ λησμονεῖτε, Εὐλαλία, ὅτι ἡμουν ἐμπρὸς ὅταν ἐγεννήθη καὶ νομιζῶ ὅτι εἶμαι θεία της.

— Ἐχετε δι' αὐτὴν μητρικὴν φιλοστοργίαν, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Γερβοῦ, ἀλλὰ σὰς τὴν ἀνταποδίδει καὶ αὐτὴ μετὰ τὴν ἀγάπην της.

— Ἀγάπη μου! εἶπεν ἡ γηραιὰ κυρία μειδιδάσα. Ἐλα λοιπὸν νὰ γευματίησῃς μετὰ τῆς Πέμπτην. Ἐχω μερικὸς φίλους, θὰ ξεσκάσῃς. Πρέπει νὰ συνειθίσῃς ἄλλως τε νὰ βλεπῇς ὀλίγον κόσμον! Μοῦ τὴν ἐμπιστεύεσθε, δὲν εἶναι ἔτσι, Εὐλαλία; Ἡ κυρία Γερβοῦ συγκατένευσε βρενθυομένη καὶ δι' ἀξιοπροπεσάτου κινήματος. Κατὰ βάθος ἦτο καταμαγευμένη.

Ἡ κυρία Βρετέλ ἠγέρθη, ἦνοιξε τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ δύο συρτάρια τοῦ γραφείου της, καὶ ἐπανῆλθεν ἀφίνοια νὰ λάμψῃ μετὰ τῶν δακτύλων της περιδέραιον ἐκ χονδρῶν κόκκων κοραλλίου.

— Νά, μικροῦλά μου, εἶπε πρὸς τὴν Δινώραν, αὐτὸ θὰ τὸ φορῇς τὰς ἑορτάς. Πρόσεξε μὴ τὸ χάσῃς; ἦτο τῆς καμμένης μὰς τῆς Λουκίας, τὴν ὁποίαν ἐχάσαμεν δώδεκα ἐτῶν. Ἐπέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, δὲν θυμάσαι;

Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρῶν εὐγνωμοσύνης. Ἡ κυρία Βρετέλ ἀπέθηκε τρυφερὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ μετώπου, ὅπου ἐκλινε πρὸ αὐτῆς, καὶ συνεκράτησε σιωπηλῶς βαθὺν στεναγμόν.

Εἶχε γηράσει ταχέως καὶ αἱ λευκαὶ τρίχες, αἰτινες περιέβαλλον τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της, εἶχον ἔλθει πολὺ προώρως. Τοῦτο ὅμως καίτοι αὐτὴν συμπαθητικώτερον· τὰ τέκνα, τὰ ὅποια εἶχε γάσει, ἀφήσαν εἰς τὴν καρδίαν της πληγὴν πάντοτε αἰμασσούσαν, καὶ, ἀντὶ νὰ φθονῇ τὰς ἄλλας μητέρας; ἠρέσκετο ἐξ ἐναντίας νὰ συμμερίζηται τὰς μερίμας των, μὴ ζητοῦσα εἰς ἀνταμοιβὴν ἢ μικρὰν ἀγάπην.

— Καὶ τὸ πᾶν, πᾶς πάσι;

— Ἡ νόστιμος μετὰ κούραζον πολὺ, ἀπεκρίθη ἡ Δινώρα μετὰ γλυκύτητος, ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη νὰ μελετήσω, μελετῶ.

— Καὶ διὰ τὰς ἐξετάσεις της, προτοιμαζέται;

— Πιστεύω! εἶπεν ἡ κυρία Γερβοῦ μεθ' ὑπερηφανείας. Πάγει πολὺ καλά.

— Ἐργάζεσαι πολὺ; ἐπανηρώτησεν ἡ γραικα μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Δὲν ἐργάζομαι καὶ πολὺ, ἀπεκρίνατο μετριοφρόνως ἡ νεανίς, ἀλλὰ ἔχω τύχη, μανθάνω μετ' εὐκολίαν...

— Εὐτυχισμένη! Ἄλλὰ ὀλίγη ἐργασία ἐν τούτοις δὲν βλάπτει; ὅτι μανθάνει κανεὶς πολὺ γρήγορα, τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ τὸ λησμονήσῃ καὶ γρήγορα... Νὰ ἐπιμελήσαι, παιδί μου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ—μυσοειδίεσθαι τετα-

καὶ ἡ κόρη της ἀπεχαιρέτισαν τὴν γηραιὰν φίλην των.

Ἐν τῇ κλίμακῃ, ἡ μήτηρ εἶπε πρὸς τὴν Δινώραν:

— Γὰ νὰ ἰδῶ τί σοῦ ἔδωκε;

Ἡ Δινώρα ἐξήγαγε τὸ περιδέραιον, ὅπου ἡ κυρία Βρετέλ εἶχε περάσει εἰς τὸν λαιμόν της, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα της.

— Εἶναι ἀπὸ τριανταφυλλὶ κοράλλι, πολὺ εὐμορφον· ὀλίγῳ παιδιατικὸν γὰρ σένα, ἀλλὰ ὡραῖον κόσμημα.

Ἡ Δινώρα ἔλαβεν ἐκ νέου τὸ περιδέραιον καὶ πρόσδεσεν αὐτὸ προτοῦ κατέλθωσι τὸ πρῶτον πάτωμα.

— Αὐτὸ κοστίζει μόνον διὰ νὰ τὸ ἀγοράσῃ κανεὶς.

— Πραγματικῶς δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν.

Ἡ κυρία Γερβοῦ παρετῆρησε τὴν θυγατέρα της μετὰ τινος ἐκπλήξεως. Ἡ ἔσπερον οὕτω ἕνα σωρὸν πραγμάτων ἢ μικρᾶ· αὐτὴ Δινωρίτσα, περὶ τῶν ὁποίων αὐτὴ ἡ μήτηρ της δὲν εἶχεν ἰδέαν· πρῶτος μᾶθησις συναρροισθεῖσα, ἡ μάλλον συλλεχθεῖσα, ἔδωκε καὶ ἐκεῖ: εἰς τὰ παρὰ θύρα τῶν καταστημάτων, εἰς τὰς κοινὰς ἀμαξίας, μετὰ τῶν συνδιαλέξεων τῶν συμμαθητῶν...

Καθ' ὃν χρόνον ἡ κυρία Γερβοῦ, ἀπὸ σχολημένη ἐκ τῶν δύο μικρῶν ἀρσενικῶν της, τὰ ὅποια ἐφεθιρον ἀμυθῆτως ὑποδήματα, ἐσκέπτετο ἐὰν εὐεργετικὸς πρὸς τὰς μητέρας νεωτεριστὴς δὲν θὰ ἐφεύρισκεν εἶδος ἀφάρτου δερματος, ἢ θυγάτηρ της προσεῖχεν εἰς πάντα ὅσα ἐλέγοντο περὶ αὐτῆς, ναί, πάντα, καὶ ἐπαφειέτο τῶν ὄσων ἦκουε.

— Ἐσέρις, μητέρα, εἶπεν ἡ Δινώρα ὅτε προεχώρησαν ὀλίγον· πιστεύω ὅτι ἡ κυρία Βρετέλ θὰ πάγῃ ἐφέτος εἰς τὴν Διέπτην διὰ λουτρά.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Γερβοῦ, ἣτις πολὺ ὀλίγον ἐνδιεφέρετο περὶ τούτου.

— Πηγαίνου κατ' ἄλλοι πολλοὶ εἰς τὴν Διέπτην, ὑπέλαβεν ἡ νεανίς. Καὶ ὁ Μυριε πηγαίνει εἰς τὴν Διέπτην, ἀλλ' ὄχι τὴν ἴδια ἐποχὴν, πιστεύω... Θὰ πάῃ προτῆτερα διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν λουτήρων.

— Τῶν λουτήρων; ἠρώτησεν ἐκθαμβῶς ἡ μήτηρ.

— Ναί, δὲν ξεύρω, εἶπε τοιαύτην παραγγελίαν... Εἶναι εὐμορφα εἰς τὴν Διέπτην;

— Δὲν ξεύρω, ὡμολόγησεν ἀφελῶς ἡ κυρία Γερβοῦ.

— Εἶναι πολὺ εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι, ποὺ πηγαίνου εἰς τὴν θάλασσαν, εἶπεν ἡ Δινώρα· τί κρῖμα νὰ μὴν εἰμεθα πλούσιοι! Ἐγὼ, ἡ ὁποία ἐμεγάλωσα τόσῳ καὶ ἐκουράσθηκα τόσῳ πολὺ νὰ περιποιοῦμαι τοὺς μικροὺς ἀδελφοὺς μου, ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ περάσω ἕνα μῆνα εἰς μίαν παρὰ λίον πόλιν...

... καὶ τὴν κρητὴν μόνη της. ... μετὰ τινος στιγμᾶς, ἡ κυρία Γερβοῦ

ΚΩΝΣΤ. Σ. ΚΟΝΤΟΧ
ΓΛΩΣΣΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΤΟΜΩΣ ΕΚΦΕΡΟΜΕΝΑΙ
ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ

§ 4. **Ἀχρεϊότερος** καὶ **Ἀχρεϊότατος**.

Κοινὰ ἐν τῇ νέᾳ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ κατέστησαν τὰ ἀνωμαλῶς ἐσηματισμένα παραθετικά ἀχρεϊότερος καὶ ἀχρεϊότατος. Γνωστότατον ὑπάρχει τὸ:

Φίλοι μου συμπαιρῶνται,
δούλοι νῦν μεθ' ἡμᾶς, τότε
τῶν ἀγρίων Μουσουλμάνων,
τῆς Ἑλλάδος τῶν τυράννων,
τῶν ἀχρεϊῶν Μαμαλοῦκων,
τῶν ἄχρεϊστῶν Τούρκων,

Ἐλέχθη δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Κοραῆ ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Ἐνοφώντων Ἀπομνημονευμάτων καὶ τοῦ Πλάτωνος Γοργίου σελ. νδ' οἱ τῶν δούλων ἀχρεϊότεροι κόλακες καὶ ἐν τῷ Ἱερατικῷ Συνεδήμῳ σελ. 296 «ἄνων ἀχρεϊότατον διατρίβον (γρ. διατρίβον) εἰς τὸ μαγεῖριον» καὶ σελ. 363 «ἀνδράποδον πολὺ ἀχρεϊότερον παρὰ τοὺς δούλους του» καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀσωπίου ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν καὶ Συγγραφέων σελ. 120 «τῶν ἐπι-τῆς γαλλικῆς μεταπολιτευσῶς ἀχρεϊότατων ὀχλοκόπων». Πρβ. καὶ Δημῶδ. Ἄσμ. σελ. 282, 279 Λεγρ.: ἀχρεϊόστατη.

Σκαρλάτος ὁ Βυζάντιος γράφει ἐν τῷ Λεξικῷ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς Διαλέκτου σελ. 46 ἐκδ. β' «Ὁ παρατραγῶδος σηματομοίωσις τοῦ παραθετικού αὐτῆς τῆς λέξεως εἰς τὴν γλῶσσαν μας εἰς ἑστέρος καὶ ἑστάτος, μ' ὅλον δι' φαίνεται χαλκουμένος εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς ἡμιμαθείας, καθὼς καὶ τὸ Προκομμένιστατος καὶ ἄλλα πολλά παρατηροῦντες ὅμως καὶ τῶν ἀρχαίων τὸ Ἐρρωμένιστατος καὶ Ἀφρονέστατος καὶ Ὀφορχίστατος καὶ Διακονέστατος κτλ. ἡμποροῦμεν καὶ νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν φαινομένην ταύτην παράδοξιν τῶν κανόνων, ἀποδίδοντες τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλους τύπους ἀρχαίους, τῶν ὁποίων δὲν διεσώθησαν τὰ πρωτότυπα. Οὕτε τὸ ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου Βυζαντίου εἰρημένον καὶ ἄλλα πολλά εἰς ἀλλήθες οὕτε τὸ ὑπὸ τοῦ Γάλλου Λαβιδ' «Ὁ Ἰωνικός σηματομοίωσις εἰς εστέρος, ἑστάτος εἰς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν ἀχρεϊότερος, ἀχρεϊότατη, ἀχρεϊότατος» (Συνοπτ. Παραλλήλ. τῆς Ἑλλήν. καὶ Γραικ. Γλώσσ. σελ. 19). Κακῶς δὲ κατελέχθη ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου τὸ ὀφθαλμίστατος ἐν τοῖς εἰς ἑστάτος λέγουσι. Πρβ. καὶ μονογραφίστατος. Τοῦ καθωμίλημένου προκομμένιστατος ἐγένετο χρῆσις καὶ ὑπὸ τοῦ Κοραῆ Πλουτ. Μέθ. Β', σελ. ι. αὐτοὶ καὶ ἄλλοι δάδεκα μαθηταὶ τῆς δεχομένης πόλεως οἱ προκομμένιστατοι».

Τοῦ ὁμοίως ἐσηματισμένου τύπου ἀχρεϊότερος ἀχρεϊότατος μαρτύρια ἐκ τε τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ μεταγενεστέρου ἑλληνισμοῦ θὰ μνημονευθῶσιν ἐν ἑτέρῳ τόπῳ.

§ 5. **Ἀθλιέστερος** καὶ **Ἀθλιέστατος**.

Καὶ τὰ παραθετικά ἀθλιέστερος καὶ ἀθλιέστατος κυκλοῦνται ἐν τοῖς στόμασι τῶν νέων Ἑλλήνων. Εἶπε δὲ καὶ ὁ Κοραῆς ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἱεροκλέους σελ. 33 «ἀθλιέστεροι καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ κυνάρια» καὶ ἐν τῇ μεταφράσει τοῦ Βεγκαρίου σελ. 252 ἐκδ. β' «εἰς τὴν ἀθλιεστάτην τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους κατάστασιν».

Ὁ Μαυροφύδης λέγει ἐν τῷ Δοκιμῷ Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης σελ. 544 «Τὰ δὲ νεώτερα ἀθλιέστερος, ἀθλιέστατος, ἀχρεϊότερος, ἀχρεϊότατος καὶ πλησιέστερος (Ἰωσηπ. Μακκαβ. ΙΒ' 8. Θεμιστ. λογ. α) πλησιέστατος (Θεοφυλάκτου) ἀντὶ τῶν ἀρχαιότερων πλησιαιέτερος, πλησιαιάτος (Ξεν. Ἀν. Α' 10,5) ἐπλάσθησαν κατὰ τὰ παλαιότερα σωφρονέστερος, ἀφρονέστερος καὶ τὰ ὅμοια».

Περὶ τῆς δοκιμῆς ἐκφορᾶς πλησιαιέτερος-πλησιαιάτος καὶ τῆς ἀδοκιμῆς πλησιέστερος-πλησιέστατος καὶ πλησιαιέτερος θὰ διαλάβωμεν ἀκριβῶς ἐν τῷ προσήκοντι τόπῳ ἐξετάζοντες ἅμα καὶ τὰ παραθετικά τοῦ παραλήθους.

Ἐν τῷ ἀρείῳ λόγῳ προκριώτερα πάντως εἶνε τὰ ὁμοίως προσηνεγμένα παραθετικά τοῦ τε ἀθλιος καὶ τοῦ ἀχρεϊος, ἅτινα καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ γλώσσῃ ἀπαντῶσι καὶ ἐν τῷ μεταγενεστέρῳ ἑλληνισμῷ. Καὶ δυναμέθα μὲν νὰ μὴ ἐναντιώμεθα, ἀν τις ἀσμενίζῃ τοῖς τύποις ἀθλιέστερος ἀθλιέστατος καὶ ἀχρεϊότερος ἀχρεϊότατος, ἀλλ' οὐδαμῶς ἡμῖν ἀνεκτὸν φαίνεται ν' αὐξάνηται, οὐδεμίαν ἀνάγκην ἐπιγούσης, ὁ ἀριθμὸς τῶν τοιούτων ἐκφορῶν. Τοῦ παντὸς ἀμαρτάνουσιν οἱ νομίζοντες, ἐπειδὴ τὸ πάλαι ἐξ ἐπιθέτων ληγόντων εἰς ὅς ἐσηματίσθησαν παραθετικά εἰς ἑΣΤΕΡΟΣ καὶ ἑΣΤΑΤΟΣ, οὐδὲν κωλύει νὰ πλάττωνται καὶ νῦν κατ' ἀναλογίαν ὅμοιοι τύποι. Ἀδύνατον ὑπάρχει νὰ μὴ ἀγανακτήσῃ τις καὶ σχετιάζῃ σφόδρα, ἀν κατὰ τὸ ἀφρονέστερος-ἀφρονέστατος κτλ. ἀφρονέστερος-ἀφρονέστατος καὶ ἀφρονέστατος-ἀφρονέστατος, κτλ. λεχθῆ σφαιτέρως-σφαιτέριος καὶ μωρότερος-μωρότατος καὶ ἡρπότερος-ἡρπότερος καὶ ἀροητέστερος-ἀροητέστατος, κτλ. Βδελυρώτατον εἶνε τὸ «ἐπεὶ δ' οὐκ ἐχομεν ἡμῖς τι τῶν ἀγαθεστέρων», ὅπου κείται ἐν τῷ Βίῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐν ἐκγραφέντῳ ὑπὸ τοῦ Οὐαγγήρου ἐξέδωκεν ὁ Βικέλας (Trois Poem. Grecs σελ. 194, 4573). «Ἡμιστὰ δ' ἀποδεκτὸν ὑπολαμβάνομεν τὸ ὑπὸ τοῦ Οἰκονόμου λεχθὲν «τοσοῦτον εἰκατομυθεστέρας γνῶμας τῶν κριτικῶν» (περὶ τῶν Ὁ Τόμ. Γ', σελ. 500).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ,
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἐκ Παρισίων ὁ θάνατος τοῦ ἐπιφανοῦς δημοσιογράφου καὶ συγγραφέως Ἐδμόνδου Ἀμποῦ. Αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ φιλολογικῆ σταδίου τοῦ Ἀμποῦ στενώτατα συνεδέθησαν διὰ τῆς Συγχρόνου Ἑλλάδος καὶ τοῦ Βασιλέως τῶν Ὁ-

ρῶν μετὰ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἑλλάδος, ἀν καὶ οὐχὶ ἐπ' ὠφελείᾳ ταύτης.

Οὐχ ἦττον ὁ εὐφυὲς συγγραφεὺς ἔκτοτε ἐξαρχακήρισε τὰ δύο πρῶτα αὐτοῦ ἔργα ὡς ἀπλά μυθιστορικὰ δοκίμια, αγεδὸν ἀποκηρύξας αὐτὰ, ἐξηκολούθει δ' ἐν τῇ ἐγκρίτῳ αὐτοῦ ἐφημερίδι «Ὁ Ἰθ' Αἰὼν» εὐγλώττως συνηγορῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ἧς ἄλλοτε οὐδόλως εἶχε φρεισθῆ. Ὁ Ἀμποῦ ἐσχάτως εἶχε κληθῆ ὅπως καταλάβῃ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τὴν ἑδραν τοῦ Ἰουλίου Σανδῶ, δὲν εἶχε γενῆ ὅμως ἐτι ἡ ἐπίσημος αὐτοῦ δεξιόσις.

Ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων πληροφορούμεθα ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μεγάλως ἐξέτιμα μικρὸν ἀγαλμάτιον παρισίων Ἡρακλέα, ὅπου εἶχεν ἀποθέσει ἐπι-διδαιτέρως τραπέζης, ἐκ τούτου δὲ εἶχεν ἐπονομασθῆ ὁ Ἐπιτραπέζιος Ἡρακλής. Τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο εἶχε γλύψει ὁ Λύσιππος, γλύπτης περὶ οὗ λέγεται ὅτι προήγαγε τὴν τέχνην εἰς ἀνυπέβλητον βαθμὸν τελειότητος, διακρινόμενος κυρίως διὰ τὴν τολμηρὰν λεπτότητα τῶν τύπων αὐτοῦ, ἧτις ἐν τούτοις οὐτε τὴν ἐπιβολὴν, οὐτε τὴν δύναμιν ἀπέλειπε εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι περιελθὸν βραδύτερον εἰς τὴν κορυφήν τοῦ Ἀννίδα καὶ τοῦ Σύλλα, ἀπωλέσθη κατόπιν. Τοῦ ἔργου τούτου ἐκμαγεῖον, καθὰ ἐν ὑπομνήματι τοῦ πρὸς τὴν ἐν Παρισίῳ ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν, ἰσχυρίζεται ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων τοῦ ἐν Λούβρῳ μουσείου, φυλάττεται ἤδη εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ σχολεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν, παριστᾷ δὲ τὸν Ἡρακλῆ καθήμενον, μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, κρατοῦντα ἐν τῇ ἀριστερᾷ ῥόπαλον καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ μῆλον, σύμβολον εὐδαιμονίας καὶ νίκης. Ὅμοιον τούτῳ ἔκτυπον ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσεῖῳ, ἀνεκάλυψε δὲ καὶ ὁ συντάκτης τοῦ πρὸς τὴν ἀκαδημίαν ὑπομνήματος ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Λούβρου δύο κολοβωμένα ἀγαλμάτια, ὧν ἡ λεπτή καὶ τεχνικωτάτη ἐπεξεργασία ἐμφαίνει προφανῆ ἀπομίμησιν τοῦ λυσίππειου Ἡρακλέους, ὅπως περιγράφεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τεχνολογῶν.

Ὁ ἐν Βουκουρεστίῳ συστάς ἀλβανικός φιλολογικός σύλλογος «Ντρίτκα» (Φῶς), προέβη εἰς τὰς ἀρχαιοσιὰς αὐτοῦ, ἐκλέξας ἐπιτίμον μὲν πρόεδρον τὸν κ. Ἰωάν. Ζάππαν, πρόεδρον τὸν κ. Ἀναστάσιον Ἀβραμίδην καὶ ἀντιπρόεδρον τὸν κ. Κ. Εὐθυμίου. Ὁ Σύλλογος οὗτος ἀπεφασίσα τὴν ἐκδοσιν μικρᾶς ἐφημερίδος, διὰ τῶν νῦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀλβανοῖς ἑλληνικῶν, λατινικῶν καὶ σλαβικῶν στοιχείων, προσεκλήριξε δὲ καὶ διαγωνίσμα πρὸς σύνταξιν ἀλβανικῶν διδασκτικῶν βιβλίων, ἐξ ὧν θέλει βραβεῖαι τὰ ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἀλβανιστῶν ἐγκρινόμενα.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ρωμανίας, ἡ παρὰ τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κάρμεν Σὺλβα, ἐξέδωκε νέον τόμον ποιήσεων αὐτῆς «Ὁ Ρῆγός μου»,

λίαν ἐπαινουμένων διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐμπνεύσεως. Ὁ τόμος οὗτος, κοσμούμενος καὶ ὑπὸ πολλῶν εἰκόνων διασημῶν διακοσμητῶν βιβλίων, εἶναι ἀληθῆς τυπογραφικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν κομψοτέχνημα.

Ἡ ἰταλὶς συγγραφεὺς Ματθίλδη Σεράο, ἐξέδωκε πρὸ τίνος νέον αὐτῆς τόμον «Ventre di Napoli», κατὰ μίμησιν τοῦ γνωστοῦ πολυχρότου βιβλίου τοῦ Ζολᾶ «Ventre de Paris». Ἐν τῷ νέῳ αὐτῆς ἔργῳ ἡ Σεράο—γνωστὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἑβδομάδος» ἐκ τοῦ περὶ ἐρατικῶν ἐπιστολῶν ἀρθροῦ τῆς τοῦ δημοσιουθέντος ἄλλοτε κατὰ καλλιτεχνικῶν μεταφράσεων τοῦ κ. Χαραλάμπους Ἀννίνου—περιγράφει τὴν Νεάπολιν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπιδημίαν, ἧτις τόσῳ δεινῶς ἐνέσκηψεν ἐν αὐτῇ.

Μεταξὺ τῶν παντοειδῶν σχεδίων, ὅσα προσβλήθησαν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς διὰ τὸ 1889 διοργανιζομένης ἐν Παρισίῳ διεθνοῦς ἐκθέσεως, ἰδιαιτέρως προσέβλεψε τὴν προσοχὴν, διὰ τὴν πρωτοτυπίαν αὐτοῦ, τὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Βουρδαί, ἀρῶν εἰς τὴν κατασκευὴν ὑπεργιγάντειον πύργου 370 μέτρων ὕψους, ἧτοι ἐξάκις ὕψυλλοτέρου τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων καὶ κατὰ 220 μέτρα τοῦ κωδωνοστασίου τῆς μητροπόλεως τῆς Κολωνίας. Ἡ δυσχερεία τῆς οἰκοδομῆς τοιούτου ἔργου συνίσταται ἰδίως εἰς τὴν ἀντοχὴν τοῦ ὕλικου, δι' οὗ ἤθελε κατασκευασθῆ τοῦ κ. Βουρδαί ὅμως ὑπολογισάντος ὅτι ἐπιβάσεως ἐκ πορφυροῦ λίθου ἡδύνατο νὰ στηριχθῆ πύργος ὕψους 1000 μέτρων, ἡ ἀσφάλεια τοῦ πύργου τοῦ σχεδίου, 370 μόνον μέτρων, εἰς οὐδένα κίνδυνον εἶναι ἐκτεθειμένη.

Ἐσχάτως ἐν Λονδίῳ ἐπωλήθη ἡ βιβλιοθήκη Σῦσταν, πολυτίμου περιέχουσα τόμους, ἐπιμόνως ὑπὸ τῶν βιβλιοφίλων διαμορφοθηθέντας. Μεταξὺ τούτων εὐρίσκειτο καὶ ὁ ἐν Μαγεντία κατὰ τὸ 1459 ἐκτυπωθεὶς Κῶδιξ τῶν Παλμῶν, ἀγορασθεὶς ἀντὶ 123,750 φράγκων. Συγχρόνως μετὰ τῆς βιβλιοθήκης ταύτης ἐπωλήθησαν καὶ αἱ βιβλιοθηκαὶ Σουδερλανδ καὶ Χαμίλτων. Τὰ χειρόγραφα τῆς τελευταίας ταύτης ἠγόρασεν ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις ἀντὶ 80,000 λιρῶν, ἀποκτήσασα οὕτω, μετὰ τῶν πλείστων δυσσευρέτων τόμων, καὶ τὴν θαυμασίαν σειρὰν τῶν ὑπὸ τοῦ Σάνδρο Βοττικέλου εἰκονογραφημένων ἔργων τοῦ Δάντου.

Τὸ μουσεῖον τῆς Βιέννης ἀπέκτησεν ἐσχάτως μαρμαρίνον ἀγαλμα Ἀρτέμιδος ἀνευθεῖν προσφάτως ἐν Κύπρῳ, ἐλλίπες μόνον κατὰ τοὺς πῆξις καὶ τοὺς καρπούς τῶν χειρῶν, φέρον δὲ κεφαλὴν ἀπαρμιλλου χάριτος. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο ἀνάγεται ὑπὸ τῶν ἐμπειρῶν εἰς τὴν τέχνην τῆς Δ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, φαίνεται δὲ ἔργον μαθητοῦ τίνος τοῦ Πραξιτέλους.

Ἐξεδόθη ἐν Λειψία ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ νέου ἑλληνικοῦ εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ «ἡ Κλειώ», ἐν ᾧ συνεργάζονται καὶ τινες τῶν παρ' ἡμῖν λογιῶν. Περιέχει καλλιτεχνικὰ εἰκόνια καὶ τὸ γνωστὸν πλέον εἰκονογραφικὸν εἶδος δυστυχῶς γραφείσαν ἐπιτηδῆς διὰ τὸ περιοδικὸν καὶ ἐπὶ ἐνδιαφερόσης συγχρόνου ὑποθέσεως.

Νέον ἔργον αὐτοῦ ἐπεράτωσεν ἐσχάτως ὁ Γκουνῶ, θρησκευτικῆς καὶ τοῦτο ὑποθέσεως, ὡς ἡ ἄλλη μουσικὴ αὐτοῦ συνθέσις ἡ Ἀπολύτρωσις. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ μεγάλου γάλλου μουσουργοῦ φέρει τίτλον Ζωὴ καὶ Θάνατος, θέλει δὲ παρασταθῆ, ὅπως καὶ ἡ Ἀπολύτρωσις, ἀπὸ τοῦ θεάτρου τῆς Βιρμινγᾶμης κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ αὐγούστου τοῦ ἀρχαμένου ἔτους.

Ὁ ἐν Μονάχῳ διαμένων Ἕλληνας δικηγόρος κ. Θεόδ. Π. Σαρσέντης προσεκλήθη, ὅπως διδάσκη τὴν θεωρητικὴν εἰς τὴν λογιαν πρὶνχίτισσαν Θερεσίαν, θυγατέρα τοῦ διαδόχου τοῦ Βαυαρικοῦ θρόνου πρίγκιπος Λεοπόλδου.

Κατὰ στατιστικὴν, ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ἐν Γερμανίᾳ, διαμένουσιν ἐν Ἑλλάδι 214 ἐν ὄψ Γερμανοί.

Ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐνταῦθα διδασκαλείου κ. Χαρισίου Παπαμάρκου ἀγγέλλεται ἡ προσεχῆς ἐκδοσις πραγματείας: «Περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς ἐλληνίδος νεολαίας», ἐν ᾗ ὁ εὐμαθὴς συγγραφεὺς ὑποστηρίζει τὰς παιδαγωγικὰς ἀρχάς, ὧν τὴν ἐπικράτησιν νομίζει ἀναγκαίαν.

Ὁ γνωστός φιλέλληνας καὶ ἐπιφανὴς ἱστορικός κ. Φρήμαν δημοσιεύει ἐν τῷ Academy τοῦ Λονδίνου ὀρθοτάτας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς κατεδαφίσεως τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει δεξαμενῶν, αἵτινες ἐκαλύπτουν ἑκὼν μέρος τοῦ ἀνακτορικοῦ τοίχου τῆς Πανακτοῦνης τῶν Προπυλαίων καὶ τινων ἱστορικῶν μνημείων, θεωρῶν ταῦτα ὡς ἀπορητικὰ εἰς τὴν διαφώτισιν καὶ ἀκριβοποίησιν τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας, τὴν ἐνότητά τῆς ὁποίας πάντοτε ἐδίδαξεν. Ἰσως προσεχῶς μεταφέρομεν εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἑβδομάδος» τὸ ἐν λόγῳ ἀρθρον.

Ἀπεθίωσεν ἐν Μασσαλίᾳ ὁ ἀρχισυντάκτης καὶ διευθυντὴς τῆς αὐτοῦ ἐκδόσεως ἐφημερίδος «Σημαιοφόρος» τῆς Μασσαλίας. Ἀδελφός Μπαρλατιῆ, διακριθεὶς πάντοτε διὰ τὰς πρὸς τὴν Ἑλλάδα θερμὰς αὐτοῦ συμπαθείας.

Οἱ ἐν Λονδίῳ ἐκδόται Μάκμιλλαν, ἐδημοσίευσαν νέον δραματικὸν ποίημα τοῦ Ἀλφρέδου Τέννυσον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Bechet» τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ ἐστεμμένου ποιητοῦ εἶναι ἐπίσης ὠραῖον ὡς ὁ Ἀρλόδος καὶ ἡ Βασίλισσα Μαρία. Ἐν τῷ ἐν λόγῳ ποιήματι αὐτοῦ ὁ Τέννυσον ἠθέ-

λησε νὰ ἀπομνημονεύσῃ τὴν ἐν τῇ μεσαιωνικῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἀγγλίας ἀξιοσημείωτον ἐποχὴν τῆς μεταξὺ τῶν Ἐρρίκου Β' καὶ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Κανταβρυγίας Bechet διαφορᾶς, ἧτις ἐληξε διὰ τῆς δολοφονίας τοῦ τελευταίου.

Ὁ διάδοχος τοῦ Αὐστριακοῦ θρόνου ἀρχιδουξ Ῥοδόλφος κατ' αὐτὰς μετέβη εἰς Βουδα—Πέστην, ὅπου θέλει προεδρεύσει τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἀνακατασκευῆς τῶν ἐκδοσιν μεγάλου φιλολογικοῦ δημοσιεύματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Αὐστρουγγρικὴ ἐπικράτεια, περιγεγραμμένη καὶ εἰκονογραφημένη». Τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἔργου τούτου ἔσχεν αὐτός ὁ ἀρχιδουξ, ὅστις καὶ συγκαταλέγεται μετὰ τῶν κυριωτέρων συντακτῶν.

Τελευταίον ἐρωτάσθη ἐν Παρισίῳ ἡ ἑκατοστὴ ἐπέτειος τῆς γεννήσεως τοῦ διαπρεποῦς γάλλου χημικοῦ Chevreul διευθυντοῦ τοῦ φυσικογραφικοῦ Μουσείου τῶν Παρισίων. Τοῦ μεγάλου δὲ θερμοκηπίου τούτου κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐγένετο ἐγκαινιάσις ἐπὶ τῆς προσέψεως τοῦ ὁποίου ἐπέγραψεν ὁ Chevreul: Μουσέον τῆς φυσικῆς ἱστορίας ὅπου ἐσεβάσθησαν μὲν πάντες οἱ ἐγγεώριοι καὶ ἔξῃνοι, πολέμοιοι ἐβομβαρδίσθη δὲ τῷ 1870 ὑπὸ Γουλιέλμου Ι' βασιλέως τῆς Πρωσίας ἀρχιγραμματεῦντος τοῦ κόμητος Βισμαρκ».

Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διακεκριμένος καθηγητὴς τῆς φυσικῆς κ. Τ. Ἀργυρόπουλος ἤρξατο τῶν παραδόσεων αὐτοῦ.

BIBLIOΓΡΑΦΙΑ

A. Salinas. Solunto. (Ricordi Storici e Archeologici). Palermo.—Di un Diploma Greco del Monastero di Scilla in Calabria. Palermo.—Ricorde di Selinunte Christiana. Palermo.—Il Caduceo degli Imacaresi Cenni. Palermo.
G. Patricolo. La Chiesa di S. Maria dell' Ammiraglio in Palermo e le sue antiche adiacenze. Palermo.—La Chiesa della Trinità di Delia; presso Castelvetrano. Palermo.—La Chiesa di Santo Spirito è di S. Maria dell' Ammiraglio in Palermo. Palermo.—Il Monumento Arabo, scoperto in Febbraio 1882 in Palermo. Palermo.
Ἐξχαριστῶς ἐλάθωμεν τὰς μνημονευθείσας ταύτας μονογραφίας τῶν ἐν Παλέρμῳ χριστιανολόγων κ. Σαλίνα καὶ Πατρίκολο ἰκανῶς διαφωτιστικῶς τὴν ἱστορίαν πολλῶν ἐν Σικελίᾳ χριστιανικῶν μνημείων, ἧτις ἀρρηκτικῶς συνδέονται μετὰ τῆς ὅλης ἱστορίας τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ συνιστῶμεν δ' αὐτὰς θερμῶς εἰς πάντας τοὺς καταγινόμενους περὶ τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας ταύτης, καὶ ἀπλῶς ὑπὲρ αὐτῆς ἐνδιαφερομένους.

ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΙΣ

[Αἱ ἡθροαὶ τοῦ Ριχλιέ καὶ τὸ ἐκ γάτων ἐπιτελεῖν του. Αἱ ἐπιτυχίαι τοῦ κ. Λεκατσά καὶ αἱ αἰτίσεις πρὸς ἀποκεφαλίσμῳ του. Ἀνάγη ἰδρύσεως ἐνὸς ἐπι συλλόγου. Σκοπός. Βικλησις πρὸς τοὺς συναδέλφους. Ὁ πετεινὸς τοῦ Garrick. Ὁ που ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ κυριώτατος πλανήτης δὲν ἔχει καλὸς σκοπούς. Τὸ αἰλικὸν ἐπιστάθιον. Αἱ 1—40 τοῦ ἀγγλοῦ ἐπιτηραμένου. Τὰ δόματα. Ὁ κάππος τοῦ Ὄθωνος καὶ τὸ κυνάρδι του. Ἡ γῆ τῶν τῶν Πάρις καὶ ἡ μεταμύησις τοῦ Ἀμποῦ. Ὁ παπαγάλος τοῦ κ. Β. ματαίως. Ἰησοῦς ἐν τῷ κειμένῳ].

Ποία εἶνε, νομίζετε, ἡ μεγαλειότης μου

ήδονή; — Η ευδαιμονία της Γαλλίας. —
 "Οχι! Είνε το στιχογραφία ἀπεκρίματο ο
 ερυθρός καρδιναλός και ο διάσημος ε-
 κείνος διπλωμάτης, ἀλλ' εὐτελέστατος
 ποιητής, ο παραφρων ερωτύλος, ο έξοχος
 εἰρων, ο ἀποδιώκων τούς κόλακας και ἀντί
 τούτων ὑπό αἰλούρων περισιχούμενος, ὅτε
 ἐνεκρινόμεναι τὰ μεγάλα του σχέδια πρὸς
 δόξαν της Γαλλίας, ἀπομένει ἔτι και θ'
 ἀπομνην αἰωνίως, χαρακτήρ. έξοχος συν-
 δειών ἐν τῇ κεφαλῇ του μετὰ της μεγα-
 λοφυίας, ὅλας τὰς ἀρετὰς και ὅλα τὰ
 ἐλαττώματα τῶν συγχρόνων του. Τούτου
 τὸ πρόσωπον, ἐξαισίως διαγραφὲν ἐν τῷ
 φερωνύμῳ δράματι ὑπὸ τοῦ Bulwer Ly-
 ton, δις ἔτι ὑπεδύθη ὁ καλλιτέχνης Λε-
 κατσῆς.

Μετὰ τὸν τοσοῦτον πάταγον, ὃν ἤγειραν
 ἐν τῇ παρ' ἡμῶν κοινωνίᾳ ἡ πρώτη του
 ἐμφάνις, μετὰ τὰς ὑποκριτικὰς ἐπιτυ-
 χίας, τὰς γλωσσικὰς ἀποτυχίας και τὴν
 προσωρινὴν ἀποδημίαν του, τέλος, καθ'
 ἡν ἀλλαχῶ τὸσον ἐπιτυχεῖς ἐκρίνοντο αἱ
 παραστάσεις του, τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν
 μετέβη εἰς τὸ θέατρον ἵνα ἐξενέγκῃ τὴν
 τελεσιδικίαν ἀπόφασιν του.

Οἱ θεαταὶ ἐν τούτοις ἐκ τῶν προτέρων
 ἦσαν προκατειλημμένοι. Οἱ μὲν ἀρχαῖοι
 θαυμάσαι τοῦ κ. Λεκατσῆ μετέβαινον
 μετὰ της βεβαιότητος, ἢν ἡ ἀμεροληψία
 ἐμπνέει ὅπως ἴδωσιν οὐχὶ πλέον ἠθοποιὸν
 κορυβαντιώτα και κράζοντα ἐμμανὲς τὸ
 ἀπλούστατον Καλλιμάρμαρον, ἀλλ' αὐτὸν
 τούτων τὸν παράδοξον Ρίχελιέ, δρώντα
 ἐπὶ της σκηνῆς, αἰσθανόμενον, πονοῦντα,
 καταρῶμενον. Οἱ δ' ἄλλοι οἱ ἀμφοδθη-
 τούντες ὅτι κέκμηται και αὐτὸς στόμα,
 και ὑποστηρίζοντες, ὅτι μόνον ὄργανον
 ἀπαγγελίας εἶνε δι' αὐτὸν ἡ φῆσι, και ἡ
 γλώσσά του ἐν γένει — ἡ ἑλληνικὴ ἢ ἡ
 ἀγγλικὴ ἀδιάφορον — διατελεῖ ὑπὸ ἐπιτί-
 μιαν ἀργίας, οἱ ἄλλοι οὗτοι, οἱ ἔχοντες
 τοιαύτας ιδέας, μετέβαινον ἐπίσης ἵνα
 ἐνισχύσωσι ταύτας και ζητήσωσιν ἐπὶ
 πίνακος τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀτυχοῦς ἠθο-
 ποιοῦ.

Ἄλλ' ἤρθη τὸ παραπέτασμα και ἐφάνη
 ὁ ἀριστοτέλης, κύριος της σκηνῆς και τῶν
 ἀκροατῶν του, συναρπάσας και κρατῶν
 αὐτοὺς ἀπαντὰς διὰ της ἐλαχίστης ἀπο-
 στροφῆς, διὰ της ἐλαχίστης χειρονομίας.
 Καὶ συνέσχον πάντες τὴν πνοὴν ὡς ὑπὸ
 ἐπιάλτου κατατρυχούμενοι, και ἐνόμιζον
 ὅτι περίσταντο ἐκεῖ, μάρτυρες αὐτόπτηται
 τῶν ἐξελισσομένων γεγονότων, και ὅτι δὲν
 ἦτο πλέον ὑπόκρισις ἀπέναντί των, ἀλλ'
 ἡ ἐμπαθῆς, ἡ καθαρὰ πραγματικότης.

Τὴν ἐπαύριον ἐδιδάχθη και ὁ Ἄμλετ.
 Τσαούτη και πάλιν συρροὴ πλήθους, και
 τοιαῦται συγκινήσεις, ὅτε κατέπεσον τέ-
 λεον αἱ ἀμφιβολίαι και οὐδεὶς πλέον ἐκ
 τῶν μυθθέντων κατὰ τὰς τελευταίας
 παραστάσεις, εἰς τὰ μυστήρια της τέχνης
 τοῦ κ. Λεκατσῆ, οὐδεὶς πλέον ἀνέβηται
 ὅτι τὸ σύγχρονον θέατρον μόνον διὰ τοιού-
 των προσώπων εἶνε δυνατόν ν' ἀναδειχθῇ.
 Περί δὲ τοῦ θιάσου του, οὐδεμίαν ἔτι

ἐκφέρομεν κρίσιν. Ἐπιφυλασσόμεθα ἀρ-
 γότερον νὰ ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον ἐπέ-
 δρασαν ἢ θὰ ἐπιδράσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴ σιδηρᾶ,
 ἡ ἀκαμπτος θέλησις τοῦ θιασάρχου.

Ομιλήσαντες περὶ θεάτρου, ἐκφράζομεν
 ἐπισήμως και δημοσίᾳ τὴν ἐγκάρδιον ἡ-
 μῶν εὐχὴν πρὸς σύστασιν συλλόγου, ἀνα-
 γράφοντος τὰ ἐξῆς ἐν τῷ ἀ ἀρθρῷ τοῦ κα-
 νονισμοῦ του.

«Σκοπὸς τοῦ συλλόγου εἶνε ἡ διὰ παν-
 τὸς μέσου πυρπόλησις ἢ καταστροφή τοῦ
 θεάτρου Μπουκουρη πρὸς σωτηρίαν τῶν
 Ἀθηναίων και τῶν παρεπιδήμων ξένων
 ἀπὸ παντός κρυολογήματος και περιπνευ-
 μονίας».

Ἐλπίζομεν ὅτι τσαούτης συνδρομῆς
 θέλει τύχει τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο σω-
 ματεῖον, ὥστε και τὴν ἀνδρῶσιν ἄλλου
 θεάτρου νὰ κατορθώσῃ, ἐφ' ᾧ και ἀποτερι-
 νόμεθα πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας — ἡ
 παρούσα θεωρηθῆτω και ὡς ἰδιαίτερα
 πρόκλησις — και παρακαλούμεν αὐτοὺς
 νὰ ὀρίσωσιν ἡμέραν και ὥραν ἵνα γένηται
 ἢ προκαταρκτικὴ συνεδρία τοῦ Συλλόγου
 πρὸς πυρπόλησιν τοῦ θεάτρου Ἀθηναίων.
 Κατάλογοι ἐγγραφῆς πρὸς τοῦτο ἐκτεθῆ-
 σονται ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν και ὅλων
 τῶν ἐφημερίδων της πρωτεύουσας, θερμῶς
 παρακαλούμενων ἵνα ἀναλάβωσιν ὑπὸ τὴν
 προστασίαν των τὸ θεῆρεστον τοῦτο ἔργον.

Και κλειόμεν τὰ περὶ θεάτρου, Ρίχε-
 λιέ και Ἄμλετ, διὰ τοῦ ἐξῆς ἀνεκδότου
 της Mme de Girardin, ὅπερ μᾶς φαίνε-
 ται χαρακτηριστικώτατον διὰ τὸν κ. Λε-
 κατσῆν ἐν σχέσει πρὸς τινὰς τῶν παρ'
 ἡμῶν συναδέλφων του.

«Ἀνθρωπὸς τις συναντήσας τὸν διά-
 σμον ὑποκριτῆν Garrick ἀπεκάλεσεν αὐ-
 τόν :

- Φίλτατε συναδέλφε.
- Ἄλλὰ δὲν σὰς γνωρίζω, κύριε.
- Μπᾶ! Καὶ ἐν τούτοις τσαούκις ἐ-
 διδάξαμεν ὁμοῦ εἰς τὸ θέατρον.
- Δὲν ἐνθυμούμαι, κύριε τί πρόσωπον
 ἐπαίζετε; ἠρώτησεν ὁ Garrick.
- Ἄλλὰ εἶμαι ἐγώ, ὅστις ἔκαμα εἰς
 τὸν Ἄμλετ τὸν πετεινόν!

Δύο ἦσαν τὰ κυριώτερα ἐπεισόδια της
 πρώτης ἐβδομάδος τοῦ νέου ἔτους, ἀλλ'
 ἐξηντλήθησαν ἀμφοτέρω ὑπὸ τῶν καθημε-
 ρινῶν ἐφημερίδων, ὥστε ἡμῶν μὲν ἀπομέ-
 νει νὰ σχετίσωμεν αὐτὰ πρὸς τὸν κατὰ
 τὸ ἔτος τοῦτο κυριεύοντα πλανήτην Ἄρ-
 ρην, ἵνα συμπεράνωμεν, ὅτι κατ' αὐτὸ πολ-
 λά ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ ὁ Θεὸς τῶν συγ-
 κρούσεων.

Τὸ πρῶτον ἐπεισόδιον, προκῦψαν ἐκ
 της ἐσφαλμένης εἰδήσεως ἐνὸς προικιπι-
 κού συνοικισμοῦ, διὰ τὸ ὅποσον πρωτίστως
 ἔδει νὰ ζητηθῇ και νὰ μὴ δοθῇ ἡ ἐθνικὴ
 συγκρατήσις, κατέληξεν ἰδιωτικῶς ἀ-
 φου ἤγαγεν εἰς φῶς μίαν ἀνακτορικὴν δια-
 κοίνωσιν ἀναμνησκουσαν ἡμῶν τὰς ἀπα-
 ραμίλλους ἀποστροφὰς τοῦ Ἀστυνομικοῦ
 Δελτίου.

Ἄλλὰ τὸ δεύτερον ἐπεισόδιον οὐδεμίαν
 ἔχον κωμικὴν χροιάν εἰς βαθύ ἐδύθειον
 ἄλλος πάντα πατριώτην διὰ τὸν ἐξευτε-
 λισμόν, ὃν ὑπέστη τὸ ἔθνος ἐνεκεν ἐνὸς ἀ-
 ναξίου τέκνου του.

Τὸ γεγονός τοῦ ζυλισμοῦ τοῦ ἀγγλοῦ
 ἐπιτετραμμένου πολλαχῶς φέρεται και δι-
 καιολογεῖται ἔτι, ἀλλὰ δὲν ἐξηκριβώθη ἐν
 τούτοις. Οἱ μὲν διατείνονται ὅτι ὁ χωρο-
 φύλαξ Καλπούζος βασιζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀ-
 κολάστου ἐθίμου, φτίνι χρωῖνται συνεχῶς
 οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν φύλαξιν της δημο-
 σίας τάξεως, ἐρράπισε βαναύσως τὸν ἐπι-
 στημον ξένον, οἱ δὲ, ὅτι αὐτὸς ἔστιν ὁ ἐν-
 οχος ὅπως δῆποτε καταπατήσας διατα-
 γῆν, ἢς φύλαξ ἦν ὁ Καλπούζος.

Ἄλλ' ἂν ἀληθεύῃ τὸ τελευταῖον, ὅπερ
 ὁ ἀποδειχθῇ παραπειμπομένης της ὑποθέ-
 σεως εἰς τὰ ποινικὰ δικαστήρια, τίς ἢ ἰ-
 δική μας ἱκανοποίησις;

Ἄν ἀληθεύῃ τὸ τελευταῖον δὲν ὄφειλε
 τοσοῦτον νὰ ἐγείρῃ θόρυβον ὁ κ. Νικολάων.

Ἐν τῷ Ἀγγλικῷ κήπῳ τοῦ Μονάρχου
 ὁ βασιλεὺς Μαξιμιλιανὸς Α', πάππος τοῦ
 ἀειμνήστου Ὁθωνος, περιεπάτει ἐν ταῖς
 δεινροστοιχίαις, σὺρων τὸ κυνάριον του.
 Αἰφνης τοῦτο λυθὲν εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἀν-
 θῶνας και ἐβλαπτε τὸ ἄνθη. Ὁ φρουρῶν
 χωροφύλαξ, μὴ γνωρίζων τὸν βασιλέα ἐν
 τῇ πολιτικῇ του στολῇ, ὑπέμνησεν αὐτῷ
 τὸν κανονισμόν τοῦ κήπου, ἀλλ' ὁ βασι-
 λεὺς δὲν ὑπήκουσε. Τότε ὁ χωροφύλαξ
 δὲν ἔδειρε τὸν ἀγνώστον ὅπως συμβαίνει
 παρ' ἡμῶν, ἀλλὰ τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀκο-
 λουθῆσιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

Ὁ βασιλεὺς ὑπήκουσεν, ἀλλὰ μὲν εἰς
 ἤλθε τοῦ κήπου ἀκολουθῶν τὸν φύλακα ἀ-
 νεγνωρίσθη ὑπὸ της ἀνακτορικῆς φρουρᾶς,
 ἢτις παραταχθεῖσα ἐπαρουσίασεν ὄπλα, ἐνφ'
 αἰσάλπιγγος ἐπαιάνισαν τὸν ὄμινον του. Ὁ
 ἀτυχὴς χωροφύλαξ ἐνόησας τὴν πλάνην
 του ἠθέλησε νὰ διαφύγῃ ἀλλὰ διαταχθεὶς
 ὑπὸ τοῦ συλληφθέντος ἀνῆλθεν εἰς τὰ ἀ-
 νακτορα και ἔλαβεν ὡς βραβεῖον της ἐκ-
 πληρώσεως τοῦ καθήκοντός του πρόβιβα-
 σμόν και χρήματα.

Και μυρία τοιαῦτα παραδείγματα ἀ-
 ναφέρονται, ἀλλ' ἐν ὅσῳ δὲν ἐξακριβώθῃ ἡ
 αἰτία τοῦ ἐν τῷ Πευκῶνι γεγονότος, οὐ-
 δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν.

Κατὰ τὴν ἐξευτελιστικὴν παράταξιν
 νιφάδες χιόνος ἀνέμνησαν εἰς πολλοὺς ἀλ-
 λην ἀτυχῆ ἱστορίαν, τὴν τῶν Παρκερικῶν.
 Ὁ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπισυμβᾶς θά-
 νατος τοῦ μετ' ἀμνηθῆντος μισέλληνον
 Ἐδμόνδου Ἀμπού, τοῦλάχιστον ἀνέ-
 μνησεν ἡμῶν ὅτι αἱ μεγάλαί καρδιαὶ
 και ἂν παρεκτραπῶσιν, ἐξυβρίζουσι τὸ
 ἔθνος μὰς διὰ τὴν ἀμαρτίαν ἐνὸς ἀτόμου,
 μεταμελοῦνται εἰτα ἵνα ἀξιώθωσι της συγ-
 γνώμης μας.

Ἡμδ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΑ

Τὸ νέον περὶ δαμαλισμοῦ νομοσχέδιον

Μεταξὺ τῶν παρὰ της Κυβερνήσεως
 κατ' αὐτὰς εἰς τὴν βουλὴν εἰσαγομένων
 νομοσχεδίων, ἀριθμοῦνται δύο ἀφορώντα
 εἰς τὴν δημοσίαν υγιείαν, τὸ μὲν περὶ δα-
 μαλισμοῦ τὸ δὲ περὶ κινίτης. Προκειμέ-
 νου περὶ τὸσον ἰδιοτρόπου ρυθμίσεως ὑ-
 γειονομικῶν θεσμῶν της χώρας, ἐπιτρα-
 πτω μοι, ὅπως ὡς ἱατρός και ὡς πολί-
 τής, ἐκθέσω παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τοῦ
 πρώτου νομοσχεδίου, ἀριέμενος τὴν ἐκτί-
 μησιν τοῦ τῶσον ὑπὸ ἐπιστημονικῆν ὄσον
 και ὑπὸ κοινωνικὴν ἔποψιν διαφέροντος
 δευτέρου εἰς τὴν κρίσιν τοῦ κοινου' ἂν και
 δὲν θεωρῶ ἀπο σκοποῦ νὰ παρατηρῶσω
 συντόμως και ἐπὶ τούτου, ὅτι πρὸ ἔτων
 ἀληθῶς ἢ νοθεύσις της καταχρηστικῶς ἐν
 τοῖς ἐμπορικῶς καταστάμασι, και μολι-
 στα τῶν ἐπαρχιῶν, παλωμένης θεικῆς κι-
 νίτης ἦτο συχνῆ. Σήμερον ὅμως τὰ πράγ-
 ματα ἰσωςδῆποτε μετέβαλον ὄψιν μόνον
 διὰ τοὺς προκατειλημμένους ἢ τοὺς διη-
 νεκῶς τυραννομένους ὑπὸ χρονίων δια-
 λειπτότων πυρετῶν ἀκούομεν ἐνίοτε πα-
 ρακονομίας διὰ τὴν ποιότητα τοῦ φαρ-
 μακοῦ τούτου, οὐ τὸ ἀνίσχυρον ἐν τῇ
 περιπτώσει ταύτῃ φρονούμεν ἢτι ἐγκτεται
 μᾶλλον εἰς τὴν ποσότητα και τὴν φύσιν
 τοῦ πυρετοῦ ἢ εἰς τὴν ποιότητα.

Διὰ τούτου νόμου θὰ προτιμηθῇ ἡ
 ἀρίστη κινίτη, ἢς ἐπιτρέψῃ ὅμως ἡμῶν
 ὁ νομοθέτης νὰ παρατηρήσωμεν αὐτῷ, ὅτι
 ὅπως χαρακτηρίσωμεν χημικόν τι προϊόν,
 και ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν κινίτην, ὡς
 «ἀρίστην», δέον νὰ ὑποβάλωμεν τὸ προϊόν
 τοῦ τῶν ἀφορῶν ἐργουστάσιων εἰς συγ-
 κριτικὴν ἐξέτασιν γενησομένην ὑπὸ ἐπι-
 τροπῆς συγκειμένης ἐξ ἱατρῶν και χημι-
 κῶν ὅπως κατορθώσωμεν ν' ἀνακαλύψω-
 μεν τὸ γνησιώτερον, εἰς δ και θ' ἀποδώ-
 σωμεν τὸ ἐπιθετον «ἀρίστη» και ὅπερ ἡ
 κυβερνήσις ὀφείλει νὰ προτιμῆσῃ. Τοιαῦτη
 δὲ ἐρευνᾶ, εἰρησῶ ἐν παρόδῳ, οὔτε εὐκο-
 λος οὔτε ἐπιτή φαίνεται ἡμῶν ἐνταῦθα.
 Περιορισθώμεν ἐν τούτοις εἰς τὸ πρῶτον
 ζήτημα τὸ τοῦ δαμαλισμοῦ.

Ἄν παρῆλθον σχεδὸν 60 ἔτη ἀφ'
 ὅτου ἐν Νεαπόλει της Ἰταλίας και τὰ
 περίεξ ἐνηργήθη τὸ πρῶτον ἐπιτυχῶς ὁ δα-
 μαλισμὸς ἐπὶ ἐνὸς τρίτου τοῦ πληθυσμοῦ
 διὰ ζυϊκῆς δαμαλίδος, οὐχ ἦττον οἱ δια-
 σμητότεροι τῶν ἐκεί ἱατρῶν ἀμφισβητοῦσιν
 ἔτι, ἐάν ἢ κατὰ τὴν εὐλογίαν ποφυλα-
 κτικὴν δυνάμει της τελευταίας τούτης εἶ-
 ναι ἰση πρὸς τὴν ἀπὸ ἀνθρώπου λαμβα-
 νομένην δαμαλίδαν ὕλην. Δὲν διαφωνοῦσιν
 ὅμως μόνον οἱ ἰταλοὶ ἱατροὶ ἐπὶ τοῦ ζη-
 τήματος τούτου, οἱ πλείστοι και ἔγκριτοι
 μάλιστα διαφόρων ἄλλων ἔθνων ἱατροί,
 ἐν ἧς οἱ Γερμανοὶ Router και Hunger,
 οἱ Ἄγγλοι Gregory και Cecly και ὁ
 Γερμανο-ῤωσος Thiele προτιμῶσι τὸν δι'
 ἀνθρωπίνης λέμφος δαμαλισμόν. Ὅτε δὲ
 ἀπεδείχθη ὅτι εἰς της φαρμαγωγῆς της
 τελευταίας ταύτης μεθόδου μετεδόθησαν

μὲν, ἐν ὀλίγοις ἀληθῶς περιστάσει, σο-
 θαρὰ νοσήματα ὡς ἡ σύφιλις κλπ. ἀπὸ
 ἀτόμου εἰς ἄτομον, ἀπεδόθη δὲ ὑπὸ τινων
 εἰς τὸν δαμαλισμόν ἐν γένει ἢ ἐξασθένη-
 σις δῆθεν τῶν νεωτέρων γενεῶν, ὡς και ἡ
 αὐξήσις της θνησιμότητος κατὰ τὴν παι-
 δικὴν ἡλικίαν (αἱ τελευταῖαι δύο αἰτιά-
 σεσι χρῆζουσιν ἐπὶ ἀποδείξεως) ἢ κατα-
 φορά κατὰ τοῦ δαμαλισμοῦ ἐν γένει ἐκο-
 ρυφώθη. Ἐκτοτε βλέπομεν τοὺς ἱατροὺς
 τῶν πεπολιτισμένων ἔθνων διηρημένους
 τοὺς μὲν παραδεχομένους, τοὺς δὲ ἀπορ-
 ρίπτοντας ἐντελῶς τὸν ὑποχρεωτικὸν δα-
 μαλισμόν. Εὐτυχῶς μόνον ἡ Ἑλλάς ἐξαι-
 ρεῖται τοῦ κανόνος τούτου, καθῆτι οἱ ἱα-
 τροὶ αὐτῆς ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ πει-
 σθῶσι κατὰ τὴν τελευταίαν φθοροποιὴν ἐ-
 πιδημίαν της εὐλογίης περὶ της ἀναμφι-
 βόλου ἀξίας της εὐεργετικῆς ἀνακαλύψεως
 τοῦ Jenner. Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος πάλιν
 βαθμηδὸν παρωξύνθη ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε
 ἀπὸ δεκαετίας οἱ κατὰ της δαμαλίδος
 πατριῶται και συναδέλφοι ἡμῶν ἐξακο-
 λουθοῦσιν ἐπιδιώκοντες τὴν διὰ τοῦ Γερ-
 μανοῦ κοινοβουλίου καταργήσιν τοῦ ὑ-
 ποχρεωτικῶ δαμαλισμοῦ. Δὲν ἠκούσθησαν
 δὲ εἰς τούτο μόνον, ἀλλὰ τῷ 1883 ἐν τῷ
 ἐν Βέρνη της Ἑλβετίας διεθετῆ συνεδρίῳ
 ἀπεφάσισαν νὰ ὑποβάλωσι τὴν αἰτησίαν
 τῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ἀρχικαγκελάριον
 πρίγκιπα Βίσμαρκ. Συνεπεία δὲ τῶν δικ-
 θημάτων τούτων τὸ κοινοβούλιον παρεδέ-
 ξατο τὸν σχηματισμόν πολυμελοῦς ἐπιτρο-
 πῆς συγκειμένης ἐκ βουλευτῶν, ἱατρῶν και
 ἱατρικῶν ἐπιστημοτήτων τοῦ Βερολίνου, εἰς
 ἣν ἔλαβον μέρος και τρεῖς τῶν μᾶλλον
 ἐνθέρμων ἀντιπάλων τοῦ δαμαλισμοῦ.

Μετ' ἀρκετὰς συσκέψεως ἡ ἐπιτροπὴ ἀνε-
 κύνισεν εἰς τὸ Reichstag ὅτι συμφέ-
 ρει νὰ διατηρηθῆ ὁ ὑποχρεωτικὸς δαμα-
 λισμὸς ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ν' ἀντικατα-
 σταθῇ ἡ ἀνθρωπίνη δαμαλὶς διὰ της
 ζυϊκῆς. Συζητηθήσεται ἐπομένως προσε-
 χῶς ἡ γνώμη αὐτῆς της ἐπιτροπῆς ἐν τῷ
 κοινοβουλίῳ φρονῶ δὲ ὅτι τὸ κοινοβούλιον
 θὰ ἐπιψηφίσῃ αὐτήν, ἂν και δὲν εἶναι ἀ-
 δύνατον νὰ συμβῇ τὸ ἐναντίον, διότι εἶναι
 γνωστὸν ὅτι ἡ χρῆσις της ζυϊκῆς δαμα-
 λίδος δὲν εἶναι πάντῃ ἀκίνδυνος ἰδίᾳ μᾶ-
 λιστα, ὡς ἐκ τῶν οὐχὶ τῶσον σπανίως ἐπι-
 γιγνομένων, κατὰ τὸ μᾶλλον και ἦττον
 ἐκτεταμένων, πυρετογενῶν ἐρουσιολέτων,
 ἄτινα και εἰς θάνατον ἐνίοτε ἀπολήγουσι.

Μετὰ τ' ἀνωτέρω, και μάλιστα ἀφοῦ οὐ-
 δὲν ἐπιείγει μέχρι τούδε παρ' ἡμῶν, φρο-
 νοῦμεν ὅτι ὀφείλομεν ν' ἀναμεινώμεν τὴν
 δριστικὴν ἀπόφασιν τοῦ κοινοβουλίου ἐπὶ
 τὸν ἐν λόγω ζήτηματος, και ἐν καταφα-
 κτικῇ μὲν περιπτώσει νὰ ἐξετασθῇ και ἐν-
 ταῦθα ὑπὸ πολυμελοῦς ἐπιτροπῆς, ἐάν
 συμφέρῃ κατὰ τὸ παρὸν και παρ' ἡμῶν ἡ
 σύστασις ἐργουστάσιων δαμαλίδος.
 Τὸ ἐπ' ἐμοὶ δὲν διατάξω ποσῶς νὰ ἐκ-
 φράσω ἀπὸ τούδε ἐναντίαν γνώμη, διότι
 πρὶν ἢ συστήθῃ και ἐν Ἑλλάδι τοιοῦτον
 ἐργουστάσιον δέον νὰ προπαρασκευασθῇ τὸ
 ἀπαιτούμενον εἰδικὸν ἱατρικὸν προσωπι-
 κόν, διότι ἀνευ τούτου οὐδὲν θέλει κατορ-
 θώθῃ.
 Ἴδου ἡ περὶ τούτου γνώμη τοῦ ἐν Wei-

mar (Μέγα Δουκάτον τοῦ Σαξ-Βάιμαρ)
 ἱατροῦ Pfeiffer, μυστικοῦ ἱατροσυμβούλου
 και Προέδρου τοῦ ἐκεί δημοσίου ἐργουστά-
 σιου δαμαλίδος. Συμφώνως πρὸς τὴν
 γνώμη τῶν κ. κ. δαμαλιστῶν ἱατρῶν
 Voigt και Piza ἐν Ἀμβούργῳ, Rie-
 sel ἐν Ἀλλῃ (Πανεπιστήμιον ἐν Πρωσ-
 σίᾳ) Wiedemann ἐν Στουττγάρτ και
 Feiler ἐν Βερολίῳ «Προσβέβω ὅτι ἡ ἀξία
 της ἐμβολιαστικῆς μεθόδου τοῦ Jenner
 διὰ της ἀνθρωπίνης δαμαλίδος ἢ διὰ τῶν
 αὐτῆς μεμιγμένης μετὰ γλυκερίνης ὡς
 και ἡ διὰ ζυϊκῆς δαμαλίδος εἶναι ἡ αὐτῇ,
 μετὰ τὴν παρατήρησιν μόνον ὅτι ἡ ἐξασκη-
 σις αὐτῶν δέον νὰ ἐνεργῆται ὑπὸ εἰση-
 μόρων και εὐσυνειδήτων ἱατροδαμαλι-
 στῶν...

Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἐξακολουθεῖ πε-
 ραιτέρω «δὲον νὰ ἐπιτηρῆται ἡ ἐκπαίδευ-
 σις τῶν δαμαλιστῶν ἱατρῶν, ὡς και ὁ
 »διορισμὸς αὐτῶν.» Τῆς αὐτῆς γνώμης
 εἶναι και ὁ Jenner και ἔτεροι.

Εἶτα δέον νὰ ἐρευνηθῇ ἀκριβῶς ἐάν ἡ
 προμήθεια καταλλήλων μόνων ἀπορροα-
 σιῶν τῶν δαμαλιστῶν ἱατρῶν, ὡς και ὁ
 »διορισμὸς αὐτῶν.» Τῆς αὐτῆς γνώμης
 εἶναι και ὁ Jenner και ἔτεροι.

Σημειώτεον ὅτι ἡ τῶν Μεδιολάνων δε-
 δοκιμασμένη πρὸς δαμαλισμόν ὡς καταλ-
 ληλος δαμαλὶς ὕλη, ἢς μεγάλῃν νῦν ποι-
 οῦνται χρῆσιν και ἐν Γερμανίᾳ, τιμᾶται
 πρὸς δαμαλισμόν 20 ἀτόμων τρία περί-
 πον φράγκα ἢτοι δι' ἕκαστον ἄτομον 15
 περίπου λεπτά, ὁ δὲ φαρμακοποιὸς Sau-
 ster ἐν Γενεύῃ της Ἑλβετίας πωλεῖ ἐκά-
 στεν φιάλῃν περιέχουσαν και τῆς αὐτῆς
 δαμαλίδος ὕλης ποσότητα ἱκανὴν ὅπως
 δαμαλισθῶσι 40—50 ἄτομα ἀντὶ 25 φρ.,
 ἢτοι 50 λεπτά δι' ἕκαστον ἄτομον. Φρο-
 νοῦμεν ὅτι ἀπέναντι τοιαύτης εὐτελοῦς
 τιμῆς δὲν συμφέρει ἡμῶν νὰ συστήθῃ ἀπὸ
 τούδε κατὰστῆμα πρὸς παραγωγὴν δαμα-
 λίδος ὕλης ἐν Ἑλλάδι. Καλλίον νὰ ὤρε-
 ληθῶμεν ἐκ της πείρας ἄλλων ἢ νὰ ἀπο-
 κτήσωμεν τοιοῦτον ἐπὶ ζυϊκῆς τοῦ δημο-
 σίου ταμείου.

Τὰ προφυλακτικὰ κατὰ της
 ἀσιατικῆς χολέρας μέσα

Σχετικῶς πρὸς τὸ ἀρνητικὸν συμπέρα-
 σμα ὅπερ διατυπῶ ἐνταῦθα ἐπὶ της κυ-
 βερνητικῆς προθέσεως, της ἀφορώσης τὴν
 σύστασιν εἰδικῶν καταστάματων πρὸς πα-
 ραγωγὴν δαμαλίδος ἐν Ἑλλάδι, νομίζω
 πρέπον νὰ θέξω πρωτοβούλας ἑτερόν τι
 ἀντικείμενον της δημοσίου υγιείας ἀσυγ-
 κρίτω λόγῳ πλέον καταπεύγων.

πότῃτος. Οὐδένα βεβαίως λαμβάνει ὅτι ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἡδὴ ἔτους καὶ ἔκτοτε ἀκολουθοῦμεν ἐναγωνίως τὴν πορείαν τῆς ἐπικρατοῦσας ταύτης νόσου ἣτις ὡς ἄλλο ξίφος τοῦ Δαμοκλέους ἐπικρέμαται τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, καὶ ἣτις ἐν Αἴγυπτῳ ὑπὲρ τὰς 30 χιλ. ψυχῶν ἔστειλεν εἰς τὸν τάφον.

Δύο τινὰ ὡς τὰ μάλλον προφυλακτικὰ κατὰ τῆς ἰνδικῆς χολέρας μέσα παραδέχεται ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη. (Αὐν) Τὴν σχετικὴν τῶν χολεριῶντων καὶ τῶν ὑπόπτων τῆς νόσου ἀπομόνωσιν καὶ (Βον) Τὴν καθαρότητα ἐν τῇ εὐρυτέρῃ τῆς λέξεως σημασίᾳ.

Ὡς πρὸς τὸν πρῶτον ὄρον παρουσιάζεται ὡς κατεπείγουσα ἀνάγκη ἡ παρεμπόδισις τῆς εἰσβολῆς τῆς νόσου ἀπὸ χώρας εἰς χώραν οὐχὶ διὰ τῶν συνήθων λοιμοκαθαρτηρίων, ἀτινα θεωροῦνται τὴν σήμερον γενικῶς σχεδὸν ὡς τόσον ἀνωφελῆ ὅσον καὶ καταθλιπτικὰ διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς διεθνεῖς συναλλαγὰς προπύργια κατὰ τῆς χολέρας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμελοῦς καὶ κατ' ἰδίαν ἰατρικῆς ἐξετάσεως ἐκάστου τῶν ἐκ μεμολυσμένων ἢ ὑπόπτων μερῶν εἴτε διὰ ξηρᾶς, εἴτε διὰ θαλάσσης προερχομένων ταξιδιωτῶν.

Ὅσοι ἐξ αὐτῶν προέρχονται ἐκ μὴ ἐπιχολέρων ἢ ὑπόπτων μερῶν καὶ οὐδὲως φέρουσι συμπτώματα προδρομικὰ τῆς νόσου δύνανται νὰ ἐλευθεροκοινωνήσῃσι μετὰ ὀλιγοήμερον ἐπιτηρητικῆν καθαρσιν, οἱ δὲ ὅπωςδήποτε πάσχοντες ἢ ὑποπτοὶ πρέπει νὰ ἀπομονώνται ἐν παραπήγμασιν ἢ ἐν σκηναῖς καὶ νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν δέουσαν ἀπολύμανσιν.

Ἐν περιπτώσει δὲ, καθ' ἣν δὲν τελεσφορήσῃσι τὰ μέτρα ταῦτα τῆς γενικῆς προφυλάξεως χώρας τινός, καὶ ἡ νόσος εἰσβάλλῃ εἰς αὐτήν, δέον ἢ ἀρχὴ νὰ καταφύγῃ δραστηρίως εἰς τὰ τῆς μερικῆς προφυλάξεως. Ἄμα τῇ ἐμφανίσει ἐν τινὶ πόλει τοῦ πρώτου χολερικοῦ κρούσματος ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἀπομονώται ὁ οἶκος, ἐν ᾧ τοῦτο συμβαίνει, καὶ νὰ τοποθετηθῇ ὁ χολεριῶν ἢ ὁ ὑποπτος τῆς νόσου ἢ καὶ τὸ πτώμα εἰς παραπήγματα ἄλλῃλων κενωρισμένα, ἢ καὶ καθ' ὄρισμέναν τοῦ ἔτους ὥρας εἰς σκηνάς. Εἶτα ἐνεργεῖται ἡ ἀπολύμανσις τοῦ οἴκου μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων πραγμάτων ὅπως καὶ τῶν ἀποπάτων. Διὰ τὴν κατάλληλον ἐκτέλεσιν τοῦ σπουδαίου τούτου ἔργου ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐπαγροπυῶσιν οἱ ἀρμόδιοι ἰατροὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας. Οὕτω πως ἐπέτυχον νὰ περιορίσω τὴν χολέραν ἐγὼ αὐτὸς ἐν Ἀθήλαις κατὰ τὸ 1865. Δὲν χρῆζει λόγου, νομίζω, ὅτι ὁ σπινθηρὸς σβέννεται εὐκολώτερον τῆς πυρκαϊᾶς. Ἄλλ' ἐπὶ τῇ ὑπόθεσις ὅτι ἡ νόσος ἀναπτύσσεται μόλα ταῦτα ἐπιδημικῶς, ἢ ἀνάγκη τῆς εἰρημένης ἀπομονώσεως μένει ἡ αὐτή. Ἐπομένως ἡ ἀρχὴ πόλεως τινος ἐπαπειλουμένης ὑπὸ τῆς χολέρας, ὀφείλει ἐγκαίρως πρὸ τῆς εἰσβολῆς αὐτῆς, νὰ φροντίξῃ διὰ τὴν κατασκευὴν ἐνός παραπήγματος διὰ τοὺς χολεριῶντας, ἐτέρου διὰ τοὺς ὑπόπτους τῆς νόσου, καὶ τρίτου εἰσέτι μικροτέρου δυναμένου νὰ χρησιμεύσῃ ὡς νεκροθάλαμος.

Β.) Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς καθαρότητος, ἐν ἣ ἔγκειται κατὰ τὴν γνώμην τῶν διασημοτέρων χολερολόγων. ἂν μὰς ἐπιτρέπηται ἡ ἔκφρασις ὡς τοῦ Cunnigham, Pettenkofen, Pasteur, Koch καὶ ἄλλων κατὰ πρῶτον λόγον ὡς προφυλακτικὴ κατὰ τῆς χολέρας ἰσχύς, ὁμορῶως συνιστᾶται ἡ καθαρότης τῶν πλατειῶν, τῶν ὁδῶν, τῶν αὐλῶν ὡς καὶ ἡ συχὴ κένωσις καὶ ἀπολύμανσις τῶν ὑπονόμων καὶ ἀποπάτων. Εἶναι εὐχῆς ἔργον νὰ πραγματοποιηθῇ αὕτη καὶ παρ' ἡμῖν καὶ νὰ πραγματοποιηθῇ μάλιστα μετὰ περισσώτερου ἀποτελέσματος ἢ ὅσον συνήθως παρατηρεῖται ἡ ἀπολύμανσις αὕτη εἰς τὰ δημόσια οὐρητήρια τὰ ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς λ. χ. πλευρᾶς τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας, ἐν τῷ πρὸ τῶν ἀνακτόρων κήφῳ ἐν τῇ μεσημβρινῇ ἄκρᾳ τῆς ὁδοῦ βουλῆς, καὶ ἐν τῇ ἀπέναντι τοῦ Συλλόγου Παρνασσῶ γωνίᾳ.

Ἐὰν εἶναι ἀληθές, ὡς αἱ κακὴ γλῶσσαι λέγουσιν, ὅτι τὸ δημόσιον ταμεῖον δὲν πάσχει πληθῶραν χρημάτων, ἐρωτῶ τί εἶναι συμφορώτερον νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὸν κίνδυνον τῆς χολέρας ἢ νὰ συστήσωμεν κατὰσθημα πρὸς παραγωγὴν δαμαλίδος, ἣν δυνάμεθα πᾶσαν στιγμὴν νὰ προμηθευθῶμεν εὐκόλως καὶ οὐ στεροῦνται εἰσέτι κράτη πολλῶ τῆς Ἑλλάδος ἀρχαιότερα καὶ μεγαλείτερα.

Περαιόντες λέγομεν ὅτι, θεωροῦμεν ἄφ' ἐνὸς τὸ περὶ κινήσεως ζήτημα ὡς παραβλάπτου κεκτημένα δικαιώματα, δηλαδή τὰ τῶν φαρμακοποιῶν, καὶ ἐκτός τούτου ὡς μὴ ἔχον οὐσιώδη σχέσιν μετὰ τῆς δημοσίου ὑγείας καὶ συνεπῶς μὴ συζητητέον — καὶ ἄφ' ἑτέρου τὸ περὶ συστάσεως δημοσίου καταστήματος πρὸς παραγωγὴν δαμαλίδος ὡς πρόωρον.

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ ΟΡΝΕΤΑΪΝ
Ἀπόστρατος ἀρχίατρος.

ΑΙΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Ἄληθές εἶναι ὅτι τὰ βιβλία παρημελήθησαν. ἀφότου ὁ ἡμερησίος καὶ περιδεδιὸς τύπος ἔλαβε τοιαύτην τεραστίαν ἀνάπτυξιν. Αἱ ἡμερησίδες καὶ τὰ περιοδικὰ ἐπολλαπλασιάσθησαν εἰς καταπληκτικὸν βεβῶν, δὲν ὑπάρχει δὲ πλέον ἀνεπτυγμένους ἄνθρωποι, ὅσοι ὀλίγω φιλανθρωπότεροι καὶ ἂν εἴνε, ὅστις δὲν παρακολουθεῖ μίαν ἡμερίδα ἢ ἐν περιοδικῶν τοῦλάχιστον.

Κατὰ τῆς τάσεως ταύτης ἀντεπεξῆλθεν ἐσχάτως ἐν Γερμανίᾳ ὁ διάσημος φιλόσοφος Κάρτμανν διὰ σειράς ἀρθρῶν, ἐν οἷς ὑποστηρίζει ὅτι ἡ τοιαύτη παρὰ τῷ δημοσίῳ εὖνοια τοῦ καθημερινοῦ τύπου παρασκευάζει ἡμᾶσθ καὶ ἑαυρόντων γενεάν, μὴ δυναμένην νὰ ἀναλάβῃ γενναία καὶ μεγάλη ἔργα. Προτίθει δὲ καὶ ὡς μέσα θεραπείας κατὰ τῆς ὀλοῦν διαδομένης ταύτης «ἠθικῆς ἐπιδημίας» πρῶτον, ὅπως οἱ νέοι ἀναγινώσκωσι τὸ διπλάσιον τῶν ὄσων ἀνεγινώσκον οἱ πρόγονοι ἡμῶν, ἀπολεισθῇ ὁ ὄλω; τοῦ κύκλου τῶν μελετῶν αὐτῶν ἢ ἱεραμερῆς καὶ τὸ περιοδικῶς μέχρις οὐ εἰσελθῶσιν εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, εἴτε αἱ βιβλιοθηκαὶ μεταβληθῶσιν εἰς ἐπιστημονικὰ σπουδαστήρια, οἱ βιβλιοπῶλαι περικυβήσῃσι πᾶσα τὰς περιττὰς αὐτῶν δαπάνας, ἵνα παρέχωσι τὰ βιβλία εἰς προσιωτέρας τιμὰς, συστήθῃ δὲ καὶ μεγάλη ἐταρεία, ἣτις μετὰ προηγουμένην ἐξέτασιν θέλει δημοσιεύει τὰ ἔργα πτωχῶν συγγραφέων. Ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ γερμανοῦ φιλοσόφου περιλαμβάνεται ἔπισης καὶ ἡ καταπολέμησις τῶν μεγάλων ἡμερησίδων, ἐπ' ὀφελείᾳ τῶν μικροτέρων καὶ εὐνοϊτέρων.

λων ἡμερησίδων, ἐπ' ὀφελείᾳ τῶν μικροτέρων καὶ εὐνοϊτέρων.

Ἐπὶ τῇ ἐπισημοῦσιν ὡς τοῦ Cunnigham, Pettenkofen, Pasteur, Koch καὶ ἄλλων κατὰ πρῶτον λόγον ὡς προφυλακτικὴ κατὰ τῆς χολέρας ἰσχύς, ὁμορῶως συνιστᾶται ἡ καθαρότης τῶν πλατειῶν, τῶν ὁδῶν, τῶν αὐλῶν ὡς καὶ ἡ συχὴ κένωσις καὶ ἀπολύμανσις τῶν ὑπονόμων καὶ ἀποπάτων. Εἶναι εὐχῆς ἔργον νὰ πραγματοποιηθῇ αὕτη καὶ παρ' ἡμῖν καὶ νὰ πραγματοποιηθῇ μάλιστα μετὰ περισσώτερου ἀποτελέσματος ἢ ὅσον συνήθως παρατηρεῖται ἡ ἀπολύμανσις αὕτη εἰς τὰ δημόσια οὐρητήρια τὰ ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς λ. χ. πλευρᾶς τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας, ἐν τῷ πρὸ τῶν ἀνακτόρων κήφῳ ἐν τῇ μεσημβρινῇ ἄκρᾳ τῆς ὁδοῦ βουλῆς, καὶ ἐν τῇ ἀπέναντι τοῦ Συλλόγου Παρνασσῶ γωνίᾳ.

Τῆς χολέρας, μολοῦσι ἐν οὐδαμῇ χώρᾳ τῆς Ἑυρώπης ἐνδημῆ πλεον αὕτη, πολλοὶ ὑγειονομολογοὶ νομίζουσιν ὅτι δὲν ἀπηλλογήμεν ἐντελῶς καὶ ὅτι ἡ ἐπιφοδὸς νόσος δὲν περιμένει ἢ εὐκομαστέρων ἐποχῆν, ὅπως ἐπισκεφθῇ ἐκ νέου ἡμᾶς μετὰ νέων δυναμειῶν.

Ἡ μανία τοῦ παραδόξου ἐπιτείνεται καταπληκτικῶς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Τὴν τελευταίαν ἀκόμη ἐβδομάδα αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἡμερησίδες ἀνέγραψον τὴν ἐν Γαλλίᾳ σύστασιν ἐταρείας ὑπὸ τῶν τίτλων, «Ὁ Ἀντιεταστῆς», ἢ: σύμβολον εἶναι τὸ βῆτον «Ὁ θεὸς εἶναι ὁ ἔχθρος». Οἱ ἀπατελοῦντες τὸ σωματεῖον τοῦτο εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μὴ προσφῶσι ποτὲ τὴν λέξιν «θεὸς», νὰ καταβάλωσι δ' ἀπὸ κοινοῦ πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως αὐτὴ διαγραφῇ πᾶσαν τῶν γλωσσῶν τοῦ κόσμου! Ὅ,τι ὅμως ἐπερβαίνει πᾶσαν ἰδέαν εἶνε ὅτι πρὸς τοῦτο ἡ ἐταρεία προεῖδ' εἰς ἀπὸ τῶν ἐκκλησιῶν!

— Μαρούλα, σήμερον μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ κρασί εἶναι καλλίτερον ἀπὸ ἄλλαις ποσῆσι.
— Ἄ! θὰ ἔκανα λάθος καὶ θὰ σὰς ἔρερα εἰκνίνο, πού ἀγοράζω γιὰ τὸν ἐκπυτὸ μου!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ
Τῶν ἐπειτῶν τὰ σώματα συνήθως περιβάλλω.
Ἐ τῆς μουσικῆς τὴν κλίμακν τὸ πρῶτόν μου κατέχει
θεῖον, ἐνφ' τὸ ἄλλο
ἔχθρον αὐτῆς ὀλίθριον ἢ γεωργία ἔχει.
Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγίου, ἀν μ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
γίνομαι καὶ πάλιν νῆσος, ἀλλὰ νῆσος τότε ἄλλη.
ἂν δὲ μ' ἀποκεφαλίσῃς,
διὰ νὰ σοῦ χρησιμεύσω, πρέπει ἀσεβέτως νὰ κτυπήθῃς.

Ἄμα σ' ἀπαντήσω βγαίνω
ἀν μ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι, τότε σὲ πάλιν σημαίνω.
Με σκοτώσεις εἰς τὸ ἐνὰ καὶ μὲ βάζεις εἰς τὸ ἄλλο
κεφάλην ἀν μεταβάλλω.

ΛΥΣΕΙΣ
1. Καρίς - Ακρις - ἀκρι - βίς - γί - γοίς.
2. Πάρις - παίς - βίς.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
κ. Σ. 2. Γιούργεβον, Ἐνεργάσθησαν εὐχαριστοῦμεν. Ἡ ἐκδοσις τῆς Δ. τ. II. διακοπέλα ἐπ' ὀλίγον ἐπανεβλήθη. — Ἀρμονίαν Ἐμύρνης, Ἐνεργάσθη εὐχαριστοῦμεν. — κ. Μ. Θ. Τ. Κεφαλληνίαν καὶ Γ. Δ. Δ. Ναυπλίου, Ἐβλήθη εὐχαριστοῦμεν. — Π. Α. Κέρκυραν καὶ Ἰ. Θ. Μ. Πύργου, Ἀπεστάλησαν. — Ἰ. Τ. Κυδωνίας, εὐχαριστοῦμεν.